

Ocena realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji

Warszawa, 19 grudnia 2013 r.

Spis treści

Spis treści.....	1
I. Cel oceny	2
II. Stan rynku	9
III. Opis procesu badawczego	10
IV. Przeprowadzone działania	15
V. Interes społeczny w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej w programach TVP1, TVP2 i regionalnych programach rozpowszechnianych przez TVP S.A	17
VI. Informacja o realizacji zadań określonych w art. 43 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji w nadawanych przez TVN S.A. (TVN), Telewizję Puls Sp. z o.o. (TV Puls), Telewizję Polsat Sp. z o.o. (Polsat), Polskie Media S.A. (TV4)	28
VII. Wyniki oceny realizacji transmisji obowiązkowej przez operatorów	36
VIII. Wyniki oceny realizacji transmisji obowiązkowej przez nadawców	44
IX. Wyniki oceny realizacji transmisji obowiązkowej – klienci operatorów	48
X. Pozostałe głosy w dyskusji	54
XI. Wnioski	58

I. Cel oceny

Zgodnie z art. 43. ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (tekst jednolity: Dz.U. z 2011 roku, nr 43, poz. 226 z późn. zm.), Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadza ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz na dwa lata, kierując się **intereselem społecznym w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej.**

Art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wskazuje, że operator rozprowadzający program, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w multipleksie, jest obowiązany do rozprowadzania programów "Telewizja Polska I", "Telewizja Polska II" i jednego regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 30 czerwca 2011 roku o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. W przypadku operatora rozprowadzającego programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego obowiązek rozprowadzania regionalnego programu telewizyjnego dotyczy regionalnego programu telewizyjnego właściwego dla danego obszaru.

W celu usunięcia wątpliwości dotyczących wykonywania obowiązku rozprowadzania programów wymienionych w art. 43. ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji oraz w związku z praktyką oferowania przez operatorów pakietów o różnej zawartości programowej a tym samym zróżnicowanych cenowo, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji w dniu 17 listopada 2011 roku zajęła Stanowisko, w którym, informuje, że programy określone w art. 43. ust. 1 ustawy - TVP 1, TVP 2, regionalny program telewizyjny rozpowszechniany przez Telewizję Polską S.A., POLSAT, TVN, TV4 oraz TV PULS - powinny być dostępne w każdym oferowanym przez operatora pakiecie.

Nie jest konieczne umieszczanie wymienionych wyżej programów w pakietach droższych lub pakietach tematycznych typu „premium” w przypadku, jeżeli możliwość nabycia tych

pakietów jest uzależniona przez operatora od wcześniejszego nabycia przez abonenta pakietu tańszego (np. podstawowego) zawierającego programy określone w art. 43. ust. 1 ustawy.

W związku z wątpliwościami dotyczącymi stosowania zasady must-carry w stosunku do podmiotów świadczących usługi rozprowadzania programów w systemie informatycznym, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, 30 lipca 2013 roku wydała stanowisko w sprawie interpretacji art. 43 ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Wnioski z pierwszej oceny

W raporcie z 2011 roku KRRiT wskazała, że ustawodawca nałożył na Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji obowiązek oceny realizacji obowiązku transmisji obowiązkowej określonej w art. 43. ust. 1 nie dając narzędzi do realizacji tego obowiązku.

Jedynym narzędziem jaki pozostaje do dyspozycji Przewodniczącego jest art. 10. ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji, wskazujący, że Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od dostawcy usługi medialnej przedstawienia materiałów, dokumentów i udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania tego dostawcy z przepisami ustawy, warunkami koncesji lub wiążącymi go aktami samoregulacji.

Dla potrzeb oceny realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43. ust. 1 jest to narzędzie daleko niedoskonałe i wzbudzające wiele negatywnych emocji wśród osób reprezentujących podmioty poddawane ocenie.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji nie ma ustawowego upoważnienia do domagania się od nadawców raportowania w zakresie dostarczania przez ich programy „informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej”.

Zgodnie z art. 21. ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji jednostki publicznej radiofonii i telewizji opracowują corocznie w porozumieniu z Krajową Radą plany finansowo-programowe przedsięwzięć w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 21. ust. 1 i 1a, wymagających finansowania ze środków publicznych, z uwzględnieniem części kosztów funkcjonowania i rozwoju tych jednostek.

Sprawozdania z realizacji planów finansowo-programowych są corocznie przedkładane KRRiT.

Zadania określone w art. 21. ust. 1 i 1a to realizacja misji publicznej, oferowanie, na zasadach określonych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowanych programów i innych usług w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujących się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu.

Do zadań publicznej radiofonii i telewizji, wynikających z realizacji misji publicznej należy w szczególności:

- tworzenie i rozpowszechnianie programów ogólnokrajowych, programów regionalnych, programów dla odbiorców za granicą w języku polskim i innych językach oraz innych programów realizujących demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych,
- tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych, na których rozpowszechnianie uzyskano koncesję,
- budowa i eksploatacja nadawczych i przekaźnikowych stacji radiowych i telewizyjnych,
- rozpowszechnianie przekazów tekstowych,
- prowadzenie prac nad nowymi technikami tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych,
- prowadzenie działalności produkcyjnej, usługowej i handlowej związanej z twórczością audiowizualną, w tym eksportu i importu,
- popieranie twórczości artystycznej, literackiej, naukowej oraz działalności oświatowej i działalności w zakresie sportu,
- upowszechnianie wiedzy o języku polskim,
- uwzględnianie potrzeb mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, w tym emitowanie programów informacyjnych w językach mniejszości narodowych i etnicznych oraz języku regionalnym,
- tworzenie i udostępnianie programów edukacyjnych na użytek środowisk polonijnych oraz Polaków zamieszkałych za granicą,
- zapewnianie dostępności programów lub ich części i innych usług dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu.

Z większości złożonych w 2011 roku deklaracji wynika, że operatorzy w większości realizują obowiązek rozprowadzania programów TVP1, TVP2, TVP Info, TV PULS, TV4, POLSAT i TVN zgodnie ze Stanowiskiem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie interpretacji art. 43. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Ustawa z dnia 30 czerwca 2011 roku „o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej” (Dz. U. 2011, Nr 153, poz. 903) weszła w życie 10 sierpnia 2011 roku bez zachowania wystarczającego *vacatio legis* umożliwiającego operatorom dostosowanie oferty oraz infrastruktury technicznej do wymogów znowelizowanej ustawy. Obowiązek rozprowadzania pewnych programów był nowością dla operatorów satelitarnych objętych do tej pory innymi przepisami ustawy o radiofonii i telewizji.

W przypadku nadawców komercyjnych objętych transmisją obowiązkową - Polsat, TVN, TV Puls czy TV4 w pewnym stopniu realizowali zadania wymienione w art. 43 ust 3 ustawy o rtv, aczkolwiek na podstawie posiadanych przez Departament Monitoringu Biura KRRiT materiałów nie można było stwierdzić, który z nich realizował te zadania w większym, a który w mniejszym stopniu. Ustawodawca nie określił w ustawie o radiofonii i telewizji ani procentowo ani godzinowo czasu, który nadawcy powinni przeznaczać na każde z zdań w programie. Programy Polsat, TVN, TV Puls, TV 4 mają charakter uniwersalny. Ponad połowę rocznego czasu rozpowszechniania zajmuje w każdym z nich rozrywka. Znaczny udział w każdym z programów ma autopromocja i płatne elementy.

Operatorzy kablowi, którzy nie dostosowali swojej oferty do wymogów art. 43. ust. 1 zgodnie ze stanowiskiem KRRiT z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie interpretacji art. 43. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji zwracali najczęściej uwagę, że przygotowanie infrastruktury technicznej do nowych wymagań wymaga czasu oraz dużych nakładów finansowych. KRRiT znając problem postanowiła nie reagować zbyt restrykcyjnie wobec operatorów w początkowym okresie funkcjonowania nowych przepisów *must-carry*.

Z pierwszej oceny realizacji zasady *must-carry/must-offer* wynikało także, że brak realizacji wymogów ustawowych wynikał również z nieznajomości prawa. Obowiązek wprowadzenia programów był odczytywany jako obowiązek wprowadzenia programów w technologii cyfrowej. Część operatorów nie wiedziała, że zgodnie z art. 43a. ust. 1 nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w art. 43 ust. 1, jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek operatora rozprowadzającego program,

w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Niektórzy operatorzy odczytywali znowelizowany art. 43. ust. 1 jako obowiązek wprowadzenia programów w technologii cyfrowej a nawet odtworzenia MUX 1, 2 i 3 w swojej ofercie w pakiecie podstawowym. Stąd deklaracje, że programy cyfrowe rozpowszechniane naziemnie zostaną wprowadzone do oferty po uruchomieniu nadawania cyfrowego na danym terenie.

Po pierwszym przeglądzie z 2011 roku KRRiT zwróciła uwagę, że kwestia rozprowadzania programu regionalnego rozpowszechnianego przez terenowe oddziały TVP S.A. przez operatorów korzystających z systemu teleinformatycznego jest problematyczne – obecnie operator taki powinien wprowadzić program „właściwy dla danego obszaru”. Przy systemie teleinformatycznym określenie obszaru jest problematyczne.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wskazała również, że w związku z realizacją obowiązku must-carry w nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji należy:

- przy obecnej na rynku praktyce pakietyzacji programów określić w ustawie, w którym pakiecie mają zostać umieszczone programy objęte obowiązkiem transmisji obowiązkowej. Najlepszym rozwiązaniem, byłoby przeniesienie zasady wypracowanej przez KRRiT w Stanowisku z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie interpretacji art. 43. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji - i określenie, że programy objęte transmisją obowiązkową mają być umieszczone w każdym pakiecie oraz czy obowiązek transmisji obowiązkowej jest powiązany z umieszczaniem przez operatorów programów nim objętych np. w określonej kolejności lub na określonej pozycji w elektronicznym przewodniku po programach (EPG);
- kwestia rozprowadzania programu regionalnego rozpowszechnianego przez TVP S.A. przez operatorów korzystających z systemu teleinformatycznego (rozprowadzanie poprzez internet). Obecnie operator taki powinien wprowadzić program „właściwy dla danego obszaru”. Przy systemie teleinformatycznym określenie obszaru jest problematyczne. „W przypadku operatora rozprowadzającego programy w systemie teleinformatycznym, sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozświecznego naziemnego, lub rozświecznego satelitarnego obowiązek rozprowadzania regionalnego programu telewizyjnego dotyczy regionalnego programu telewizyjnego właściwego dla danego obszaru”.
- doprecyzowania wymaga art.43a. ust. 3 pkt 2) ustawy o rtv – ustawodawca powinien jasno wskazać gdzie w swojej ofercie operator ma umieszczać informację, że program jest

przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozsiwczą naziemną. Czy mają to być informacje w ulotkach operatora reklamujących usługę? Czy też informacje na stronach www operatora?

- nowych przepisów must-carry/must-offer nie skorelowano ze zmianami w prawie autorskim. O ile ustawa o rtv stała się neutralna technologicznie, to ustawa prawo autorskie już takiej neutralności nie wykazuje. Obecnie, docierają do Biura KRRiT sygnały, że rozprowadzanie niektórych programów za pomocą np. technologii IPTV jest niemożliwe ze względu na brak w umowach tego pola eksploatacji. Operatorzy mają problemy z zawieraniem umów na rozprowadzanie programów objętych obowiązkiem rozprowadzania.

KRRiT zwróciła także uwagę, że wskazanie przez ustawodawcę sztywnej listy programów objętych transmisją obowiązkową zdaniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jest sprzeczne z interesem publicznym. Przesłanka interesu publicznego jest najważniejszą z przesłanek uzasadniających stosowanie przez państwo zasady must-carry. Prawodawca unijny w Dyrektywie 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) oraz Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 roku zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, wskazuje, iż regulacje typu must-carry krajowy prawodawca może lecz nie musi wprowadzić do swojego porządku prawnego, o ile spełnione zostaną określone wymogi:

- wprowadzenie obowiązków must-carry musi poprzedzać analiza wykazująca potrzebę takiej regulacji (takie analizy muszą być też sukcesywnie powtarzane w przyszłości),
- wprowadzenie obowiązków must-carry jest dopuszczalne jedynie w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników wskazane sieci objęte obowiązkiem must-carry są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych,

- stwierdzono, iż wprowadzenie obowiązków must-carry jest niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, wyraźnie określonych przez każde państwo członkowskie,
- obowiązki must-carry powinny mieć charakter proporcjonalny do realizacji zakładanych celów interesu ogólnego i być przejrzyste,
- obowiązki must-carry mogą dotyczyć jedynie niektórych, wyraźnie określonych programów radiowych i telewizyjnych, które powinny mieć usługi uzupełniających ułatwiających odpowiedni dostęp niepełnosprawnym użytkownikom końcowym (np. audiodeskrypcja lub napisy) .

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji w trakcie prac nad nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji związanej z implementacją Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 roku w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) oraz w trakcie prac nad ustawą „o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej” wskazywała, by:

- KRRiT wydawała rozporządzenie w sprawie ustalenia listy programów objętych zasadą obowiązkowego rozprowadzania i udostępniania za pomocą sieci telekomunikacyjnych;
- lista programów podlega przeglądowi co 3 lata;
- tworząc listę programów objętych zasadą obowiązkowego rozprowadzania KRRiT kierowałaby się:
 - ważnym interesem publicznym związanym z pluralizmem mediów i różnorodnością kulturową,
 - potrzebą zapewnienia odbiorcom niezakłóconego dostępu do oferty programowej ukształtowanej w naziemnej telewizji analogowej.

Maksymalna liczba programów objętych zasadą obowiązkowego rozprowadzania i udostępniania za pomocą sieci telekomunikacyjnych nie powinna przekraczać 12.

Podmiot rozprowadzający program nie pobierałby od nadawcy programu objętego zasadą obowiązkowego rozprowadzania żadnych opłat z tytułu rozprowadzania programu.

Obowiązek rozprowadzania określonych programów powinien dotyczyć rodzajów sieci telekomunikacyjnych dla znacznej liczby użytkowników końcowych. Za znaczną liczbę użytkowników końcowych można przyjąć łączną liczbę 100 000 odbiorców.

Proponowane przez KRRiT rozwiązanie kwestii must-carry/must-offer były zgodne z ustawodawstwem Unii Europejskiej i interesem polskich odbiorców audiowizualnych usług medialnych, dlatego też Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji powróciła do tych propozycji składając kolejny projekt nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji.

W pierwszej ocenie realizacji obowiązku must-carry/must-offer wskazano, że w przypadku pozostawienia sztywnej listy programów objętych transmisją obowiązkową niezbędne jest wyposażenie Przewodniczącego KRRiT w ustawowe narzędzia umożliwiające właściwą realizację obowiązku wynikającego z art. 43. ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji - obowiązku oceny realizacji obowiązku transmisji obowiązkowej określonej w art. 43. ust. 1.

Takich jak np. nałożenie na operatorów obowiązku corocznego składania do KRRiT informacji w sprawie realizacji obowiązku must-carry wraz z ofertą programową (pakietową) dla abonentów, ustawowe upoważnienie do domagania się przez Przewodniczącego KRRiT od nadawców raportowania w zakresie dostarczania przez ich programy „informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej”.

II. Stan rynku

Należy podkreślić, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji nie ma ustawowego upoważnienia do domagania się od nadawców raportowania w zakresie dostarczania przez ich programy „informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej”.

Do 1 września 2013 roku regionalne programy telewizyjne rozpowszechniane przez Telewizję Polską S.A. były rozpowszechniane w ramach tzw. pasm regionalnych w programie TVP INFO. Obecnie pasma regionalne tworzone przez terenowe oddziały TVP S.A. są rozpowszechniane w TVP REGIONALNA.

Usługa płatnej telewizji oferowana jest przez operatorów cyfrowych platform satelitarnych, podmioty rozprowadzające programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsyłanego naziemnego lub rozsyłanego satelitarnego oraz IPTV. KRRiT odnotowuje także próby wejścia na rynek operatorów oferujących usługę za pomocą internetu.

Operatorzy rozprowadzający programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsyłanego naziemnego lub rozsyłanego satelitarnego koncentrują swój rozwój na terenach zurbanizowanych, gdzie już istnieje infrastruktura telekomunikacyjna lub jej budowa nie wiąże się z wysokimi kosztami.

Operatorzy cyfrowych platform satelitarnych nie są związani koniecznością utrzymywania drogiej naziemnej infrastruktury i tym samym są w stanie oferować swoje usługi na całym obszarze Polski.

Operatorzy IPTV są uzależnieni od stanu technicznego infrastruktury telekomunikacyjnej. Stąd – ze względu na brak infrastruktury o dużej przepustowości – ich rozwój postępuje wolno.

Na polskim rynku funkcjonuje ok. 400 operatorów rozprowadzających programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsyłanego naziemnego lub rozsyłanego satelitarnego obsługujących ok. 4,5 mln. klientów, jednak z usług 10 największych operatorów korzysta ponad 3,3 mln abonentów, co stanowi ok. 75% ogółu korzystających z usług operatorów kablowych. Dodatkowo z usług 2 platform satelitarnych korzysta ok. 6 mln abonentów.

Oznacza to, że ponad 80% (ok. 10 mln) gospodarstw domowych uzyskuje dostęp do usług telewizyjnych za pośrednictwem operatorów rozprowadzających programy.

III. Opis procesu badawczego

Cel badania

Realizacja zobowiązania nałożonego na Przewodniczącego KRRiT art. 43. ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (tekst jednolity: Dz.U. z 2011 roku, nr 43, poz. 226 z późn. zm.).

Wskazanie stanu faktycznego realizacji przez operatorów art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, problemów związanych z realizacją obowiązku transmisji obowiązkowej, realizacją przez nadawców w programach objętych zasadą must-carry/must-offer interesu społecznego w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej.

Dobór próby

Operatorzy rozprowadzający programy, izby i związki gospodarcze zrzeszające operatorów, nadawcy objęci obowiązkiem transmisji obowiązkowej wymienieni w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, klienci korzystający z usług płatnej telewizji.

Narzędzie badawcze

Największe podmioty **rozprowadzające programy** zostały wezwane przez Departament Regulacji o nadesłanie informacji o realizacji obowiązku must-carry w trybie art. 10 ustawy o radiofonii i telewizji:

Platformy satelitarne

1. Cyfrowy Polsat (Cyfrowy Polsat S.A.);
2. NC+ (ITI Neovision S.A., CANAL+ Cyfrowy S.A.).

Operatorzy rozprowadzający programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego

3. Telekomunikacja Polska S.A. (ORANGE);
4. UPC POLSKA Sp. z o.o.;
5. Multimedia Polska S.A.;
6. VECTRA S.A.;
7. TOYA Sp. z o.o.;
8. INEA S.A.;
9. PETRUS POLSKA Sp. z o.o.;
10. PROMAX Sp. j.;
11. SAT FILM Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. komandytowa.

Wymienione podmioty skupiają ok 70% rynku (liczby abonentów).

Dodatkowo Departament Regulacji zwrócił się do ww. podmiotów o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jako operator podmiot miał trudności w uzyskaniu zgody nadawcy na rozprowadzanie programu objętego obowiązkiem wynikającym z art. 43. ust 1?
2. Czy zasada must-carry powinna być utrzymana w dobie naziemnej TV cyfrowej, jeżeli tak w jakim kształcie? Jakie programy powinny być objęte zasadą? Czy na programy objęte transmisją obowiązkową powinny być nałożone dodatkowe obowiązki?
3. Czy zasada powinna zostać rozszerzona o dodatkowe funkcjonalności np. elektroniczny przewodnik po programach (EPG)?
4. Czy zasadą transmisji obowiązkowej powinni być objęci wszyscy operatorzy, czy też tylko spełniający warunek określonej liczby użytkowników końcowych?

Nadawcy objęci obowiązkiem must-offer, zgodnie z art. 43. ust. 2 nie mogą odmówić operatorowi rozprowadzającemu program w sieci telekomunikacyjnej, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie mogą uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.

Zgodnie z art. 43a. nadawcy, którzy rozpowszechniają programy, wymienione w art. 43 ust. 1, są obowiązani do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek operatora rozprowadzającego program, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. W przypadku jeżeli nadawcy nie wykonają obowiązku nieodpłatnego udostępniania programów, Przewodniczący Krajowej Rady, na wniosek operatora rozprowadzającego program, wzywa nadawcę do udostępnienia tego programu temu operatorowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

Nadawcy objęci obowiązkiem transmisji obowiązkowej wymienieni w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji zostali wezwani o nadesłanie informacji w trybie art. 10. ustawy o rtv. Departament Mediów Publicznych oraz Departament Monitoringu Biura KRRiT przeprowadziły analizę sprawozdań programowych nadawców, składanych corocznie oraz informacji przygotowanych przez nadawców w ramach wezwań w sprawie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki oraz upowszechniania edukacji obywatelskiej.

Dodatkowo Departament Regulacji zwrócił się do w/w podmiotów o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zasada must-carry powinna być utrzymana w dobie naziemnej TV cyfrowej, jeżeli tak w jakim kształcie? Jakie programy powinny być objęte zasadą? Czy na programy objęte transmisją obowiązkową powinny być nałożone dodatkowe obowiązki?
2. Czy zasada powinna zostać rozszerzona o dodatkowe funkcjonalności np. elektroniczny przewodnik po programach (EPG)?
3. Czy zasadą transmisji obowiązkowej powinni być objęci wszyscy operatorzy, czy też tylko spełniający warunek określonej liczby użytkowników końcowych?

Za pośrednictwem strony internetowej KRRiT zwróciła się do:

I. Operatorów rozprowadzających programy o nadesłanie pocztą elektroniczną w terminie od 1 do 30 września 2013 roku odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jako operator podmiot miał trudności w uzyskaniu zgody nadawcy na rozprowadzanie programu objętego obowiązkiem wynikającym z art. 43. ust 1.?
2. Czy zasada must-carry powinna być utrzymana w dobie naziemnej TV cyfrowej, jeżeli tak w jakim kształcie? Jakie programy powinny być objęte zasadą?
3. Czy zasada powinna zostać rozszerzona o dodatkowe funkcjonalności np. EPG?
4. Czy zasadą transmisji obowiązkowej powinni być objęci wszyscy operatorzy, czy też tylko spełniający warunek określonej liczby użytkowników końcowych?

II. Izb Gospodarczych zrzeszających podmioty rozprowadzające programy telewizyjne o nadesłanie pocztą elektroniczną w terminie od 1 do 30 września 2013 roku odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zasada must-carry powinna być utrzymana w dobie naziemnej TV cyfrowej, jeżeli tak w jakim kształcie? Jakie programy powinny być objęte zasadą?
2. Czy zasada powinna zostać rozszerzona o dodatkowe funkcjonalności np. elektroniczny przewodnik po programach (EPG)?
3. Czy zasadą transmisji obowiązkowej powinni być objęci wszyscy operatorzy, czy też tylko spełniający warunek określonej liczby użytkowników końcowych?

III. Klientów korzystających z usług podmiotów rozprowadzających programy o nadesłanie pocztą elektroniczną w terminie od 1 sierpnia do 31 października 2013 roku odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy programy TVP 1, TVP 2, TVP INFO (regionalny), POLSAT, TVN, TV4 oraz TV PULS – są dostępne w każdym oferowanym Państwu przez operatora pakiecie – zwłaszcza w podstawowym (najtańszym)?

W przypadku jeżeli operator nie wywiązuje się z obowiązku proszę o podanie nazwy operatora i jego adresu.

2. Czy chcieliby Państwo mieć możliwość samodzielnego tworzenia oferty programowej kupowanej od operatora - wybierania z oferty operatora jedynie niektórych programów, zamiast pakietów (TV „a la carte”)?

Realizacja badań

Odpowiedzi na wezwania o wyjaśnienia oraz z prośbą o odpowiedź na pytania wysłane do operatorów oraz nadawców były nadsyłane pocztą natomiast odpowiedzi na pytania zamieszczone na stronach www były kierowane do KRRiT za pośrednictwem poczty elektronicznej na adresy: klienciprzeglad@krrit.gov.pl; izbyzwiazkiprzeglad@krrit.gov.pl; operatorzyprzeglad@krrit.gov.pl oraz pocztą.

Wstępne grupowanie materiału

Napływające materiały były wstępnie analizowane. Informacje nieściśle były wyjaśniane. Na tym etapie – na podstawie zgłoszeń klientów operatorów – do podmiotów rozprowadzających programy wysyłano wezwania o nadesłanie wyjaśnień m.in. w sprawie braku niektórych programów objętych transmisją obowiązkową we wszystkich oferowanych przez operatora pakietach programowych.

Uogólnianie wyników badań

Interpretacja uzyskanych informacji.

Pisanie sprawozdania końcowego

Opis odpowiedzi, stanu faktycznego wyłaniającego się z uzyskanych informacji, faktów, które zostały ujawnione w wyniku przeglądu. Formułowanie propozycji zmian.

IV. Przeprowadzone działania

9 lipca 2013 roku Przewodniczący KRRiT zwrócił się do Prezesa TVP S.A. o udzielenie informacji o realizacji w 2012 roku w programach TVP1, TVP2 i TVP INFO zadań w zakresie:

- dostarczanie informacji,
- udostępnianie dóbr kultury i sztuki,
- ułatwianie korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechnianie edukacji obywatelskiej.

Informacje zostały przekazane do analizy Departamentowi Mediów Publicznych.

10 lipca 2013 roku Departament Monitoringu wezwał Telewizję Polsat Sp. z o.o., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. w trybie art. 10 ust. 2 ustawy z 29 grudnia 1993 roku o radiofonii i telewizji uprzejmie o nadesłanie informacji na temat realizacji w 2012 roku, oraz w I połowie 2013 roku następujących zadań:

- dostarczanie informacji,
- udostępnianie dóbr kultury i sztuki,
- ułatwianie korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki,
- upowszechnianie edukacji obywatelskiej.

Przesłane informacje miały zawierać opis sposobu realizacji zadań, w tym tytuły audycji, za pomocą których poszczególne zadania były realizowane, liczbę godzin przeznaczoną na każde z zadań we wskazanym okresie oraz liczbę godzin programu rozpowszechnionego w tym okresie.

22 lipca 2013 roku Departament Regulacji wezwał w trybie art. 10. ust. 2 i 5 ustawy o radiofonii i telewizji operatorów TOYA Sp. z o.o., INEA S.A., Telekomunikacja Polska S.A. (ORANGE), Canal+ Cyfrowy Sp. z o.o., Cyfrowy Polsat S.A., Telewizja Kablowa VECTRA S.A.,

Przedsiębiorstwo PROMAX Sp. J., PETRUS POLSKA Spółka z o.o. Spółka Komandytowo-Akcyjna, UPC Polska Sp. z o.o., Multimedia Polska S.A., SAT FILM Sp. z o.o. i Wspólnicy Spółka Komandytowa do nadesłania wyjaśnień w sprawie wykonywania obowiązku określonego w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Tymi samymi pismami zwrócono się o udzielenie odpowiedzi na pytania wskazane na str. 11.

22 lipca 2013 roku Departament Regulacji zwrócił się do spółki Polskie Media S.A., Telewizja Polska S.A., TVN S.A., Telewizja POLSAT Sp. z o.o., Telewizja PULS Sp. z o.o. – nadawców programów objętych zasadą must-carry/must-offer - o odpowiedź na pytania wskazane na str. 12.

31 lipca 2013 roku KRRiT zwróciła się – za pośrednictwem strony internetowej - do klientów korzystających z usług podmiotów rozprowadzających programy telewizyjne z pytaniami zacytowanymi na str. 13.

Odpowiedzi na pytania można było przesłać drogą elektroniczną na adres klienciprzeglad@krrit.gov.pl w terminie 1 sierpnia do 31 października 2013 roku (<http://www.krrit.gov.pl/krrit/konsultacje-krrit/news,1270,realizacja-art-43--prace-nad-raportem.html>)

1 września 2013 roku KRRiT zwróciła się – za pośrednictwem strony internetowej - do Izb Gospodarczych zrzeszających podmioty rozprowadzające programy telewizyjne z pytaniami cytowanymi na str. 13.

Odpowiedzi na pytania można było przysyłać drogą elektroniczną na adres izbyzwiazkiprzeglad@krrit.gov.pl w terminie od 1 do 30 września 2013 roku (<http://www.krrit.gov.pl/krrit/konsultacje-krrit/news,1291,realizacja-art-43-ustawy-o-rtv---pytania-do-izb-gospodarczych.html>)

1 września 2013 roku KRRiT zwróciła się – za pośrednictwem strony internetowej – do operatorów rozprowadzających programy telewizyjne z pytaniami określonymi na str. 12. Odpowiedzi na pytania można było przysyłać drogą elektroniczną na adres operatorzyprzeglad@krrit.gov.pl w terminie od 1 do 30 września 2013 roku

<http://www.krrit.gov.pl/krrit/konsultacje-krrit/news,1292,realizacja-art-43-ustawy-o-rtv---pytania-do-operatorow.html>).

V. Interes społeczny w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej w programach TVP1, TVP2 i regionalnych programach rozpowszechnianych przez TVP S.A

Informacja o realizacji zadań określonych w art. 43 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji w nadawanych przez Telewizję Polską S.A. programach: TVP1, TVP2 oraz programach regionalnych TVP

Telewizja Polska S.A. w swoich programach realizowała wszystkie zadania programowe określone w art. 43 ust. 3 ustawy o rtv tzn. w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki, upowszechniania edukacji obywatelskiej.

Dostarczanie informacji

Zadanie dostarczania informacji realizowano w Telewizji Polskiej S.A. przede wszystkim poprzez nadawanie codziennych serwisów informacyjnych. W 2012 roku były to:

- TVP 1 – 3 pełne i 5 fleszowych wydań „Wiadomości” oraz „Teleexpress”;
- TVP 2 – 2 pełne i 1 fleszowe wydanie „Panoramy”;
- TVP INFO - serwisy nadawane co godzinę, na bieżąco emitowano relacje i transmisje oraz komentarze z aktualnych wydarzeń (m. in. transmisje z obrad parlamentu, komisji sejmowych, konferencji prasowych członków rządu, posłów, senatorów, wizyt państwowych, wydarzeń o dużej randze). Ponadto nadawane były serwisy ekonomiczne (bieżące kursy walut, notowania giełdowe i aktualności), serwisy sportowe (w wymiarze krajowym i zagranicznym), serwisy kulturalne (prezentacja wydarzeń kulturalnych, zapowiedzi premier, wystaw, książek). Nadawane były informacje ogólnopolskie (pasma wspólne) i regionalne (pasma własne).

Zadanie to realizowały także audycje publicystyczne, dotyczące różnych zagadnień - od publicystyki politycznej, międzynarodowej, ekonomicznej, rolnej po religijną. Najważniejsze cykliczne audycje publicystyczne zrealizowane w 2012 roku:

- TVP1: „Polityka przy kawie”; „Na pierwszym planie”; „Kto za to zapłaci?”; „Tydzień”; „Między ziemią a niebem”;
- TVP2 – „Tomasz Lis na żywo”;
- TVP INFO – „Forum”; „Deбата po europejsku”; „Deбата trójstronna”; „Jan Pospieszalski – Bliżej”; „Studio Wschód”; „Minęła dwudziesta”; „Młodzież kontra”; „Kod dostępu”; „Prawdę mówiąc”.

Obok publicystyki politycznej, szczególne miejsce w programach TVP S.A. zajmowała publicystyka społeczna, zwłaszcza w formie reportażu i magazynu interwencyjnego, nadawana w następujących cyklach:

- TVP1 – „Sprawa dla reportera”; „Celownik”; „Ktokolwiek widział, ktokolwiek wie...”;
- TVP2 – „Magazyn Ekspresu Reporterów”; „Reporter Polski”;
- TVP INFO – „Telekurier”; „Raport z Polski”, „Raport z Polski Extra”; „Reportaż TVP INFO”.

Ponadto na antenie TVP1 transmitowano najważniejsze wydarzenia państwowe i uroczystości religijne tj.: 3 Maja i 11 Listopada, Święto Wojska Polskiego 15 sierpnia, Święto Dziękczynienia za plony, Dożynki Prezydenckie, uroczystości podpisania wspólnego przesłania Kościoła Katolickiego i Prawosławnego do narodów Polski i Rosji, uroczystość otwarcia Polskiego Cmentarza Wojennego w Bykowni, Diamentowy Jubileusz Królowej Elżbiety II. Obraz współczesnego świata przedstawiany w informacji, publicystyce i reportażu dopełniał dokument, nadawany w cyklach: „Na własne oczy”, „Czas na dokument”, „Nie ma jak Polska”, „Polskie oko, polski pazur”, „Dok szok”, „Czy świat oszalał”, „Świat bez fikcji”.

Zgodnie z ustawą o radiofonii i telewizji z 29 grudnia 1992 roku z późn. zm. (art. 22 ust. 2), telewizja publiczna zapewnia naczelnym organom państwa możliwość przedstawiania swoich stanowisk w formie wystąpienia lub orędzia w czasie największej oglądalności (TVP1, godz. 20.00). W ubiegłym roku z prawa tego skorzystali:

- Prezydent Bronisław Komorowski - 2 wystąpienia;
- Premier Donald Tusk - 3 wywiady;

- Marszałek Senatu Bogdan Borusewicz - 1 wystąpienie.

Ponadto na antenie TVP INFO w 2012 roku przeprowadzano regularnie transmisje obrad Sejmu, komisji sejmowych, najważniejszych debat Senatu, Parlamentu Europejskiego oraz konferencji prasowych polityków. Przedstawiciele naczelnych organów państwowych wypowiadali się również w cyklicznych audycjach publicystycznych oraz informacyjnych. Stanowiska partii politycznych, zgodnie z rozporządzeniem KRRiT, przedstawiane były w audycji Forum emitowanej na antenie TVP INFO oraz w audycjach informacyjnych i publicystycznych TVP1, TVP2 i TVP INFO, a także Oddziałów Terenowych. Stanowiska związków zawodowych i związków pracodawców przedstawiane były w audycjach informacyjnych oraz w specjalnym cyklu Debata trójstronna na antenie TVP INFO. Ponadto ich przedstawiciele zapraszani byli do udziału w audycjach publicystycznych TVP 1, TVP 2 i TVP INFO oraz w pasmach własnych 16 Oddziałów Terenowych TVP. W 2012 roku odbywały się jedynie wybory uzupełniające do rad gmin na podstawie Ustawy z dnia 16 lipca 1998 roku Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw. Ustawowe audycje wyborcze emitowane były na antenach Oddziałów Terenowych TVP S.A. zgodnie z obszarem działania komitetów wyborczych (Gmina Bystra-Sidzina, Gmina Mszana Dolna, Miasto i Gmina Uzdrowskowa Muszyna).

Udostępnianie dóbr kultury i sztuki

Wyróżniającym gatunkiem realizującym to zadanie w Telewizji Polskiej S.A. jest Teatr Telewizji. W 2012 roku zaprezentowano w programach TVP S.A. łącznie 62 przedstawienia teatralne, z tego w programach objętych obowiązkiem transmisji obowiązkowej 33 spektakle. Pozostałe zostały przedstawione w koncesjonowanym programie TVP Kultura.

- TVP1 – 33 spektakle, z czego 11 premierowych („Księżyc i magnolie” Rona Hutchinsona w reż. Macieja Wojtyszki, „Ostateczne rozwiązanie” Loringa Mandela w reż. Franka Piersona, „Komedia romantyczna” Wojciecha Tomczyka w reż. Michała Gazdy, „Lekkomyślna siostra” Włodzimierza Perzyńskiego w reż. Agnieszki Glińskiej, „Najweselszy człowiek” Łukasza Wylężałka w reż. autora, Next-Ex Juliusza Machulskiego w reż. autora, „Trzy siostry” Antoniego Czechowa w reż. Agnieszki Glińskiej, „Iluzje Iwana Wyrpajewa” w reż. Agnieszki Glińskiej i trzy spektakle na żywo: „Skarpetki, opus 124” Daniela Colasa

w reż. Macieja Englerta, „Szkoła żon” Moliera w reż. Jacquesa Lasalle’a, „Daily soup” Amany Muskarii w reż. Małgorzaty Bogajewskiej);

Zadanie udostępniania dóbr kultury i sztuki było realizowane także przez nadawanie koncertów muzyki poważnej, opery, operetki i baletu. W 2012 roku w programach TVP S.A. były pokazywane następujące wydarzenia:

- 16. Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena;
- Dances and Waves SummerNight – koncert Schoenbrunn 2012;
- Wojciech Kilar - uroczysty koncert z okazji 80. urodzin kompozytora;
- Finał Konkursu Eurowizji dla Młodych Muzyków - Wiedeń 2012;
- IX Konkurs Dyrygencki im. Grzegorza Fitelberga - koncert laureatów;
- Jak być kochaną, czyli 50 lat historii z Trójką;
- Jan Paweł II - Papież Rodziny - koncert z okazji Dnia Papieskiego;
- Warsaw Summer Jazz Days;
- Najciekawsze spektakle operowe/baletowe z różnych scen świata (Kopciuszek, Eugeniusz Oniegin, Carmen, Aida).

Pozycje filmowe emitowane przez TVP w 2012 roku przeznaczone były dla różnych grup odbiorców – od animacji i filmów dla dzieci, poprzez popularne filmy dla szerokiej widowni, do pozycji dla najbardziej wymagających widzów. Filmy były nadawane w różnorodnych cyklach tematycznych bądź autorskich. Najbardziej znane to: „Hit na sobotę”, „Zakochana Jedyńka” (TVP1), „Kocham kino”, „Poniedziałek z gwiazdami”, „Kino na maxa” (TVP2). W ofercie filmowej znalazły się zarówno nowe obrazy, kontynuacje jak i pozycje powtórkowe:

- serie telewizyjne o tematyce współczesnej, przeznaczone dla najszerszego kręgu odbiorców: telenowele („Klan”, „Plebanią”, „Galeria”, „Wszystko przed nami”, „Barwy szczęścia”, „Rodzinka.pl”, „Ja to mam szczęście”), serie fabularne („Nad rozlewiskiem...”, „Siła wyższa”, „Komisarz Alex”, kontynuacje: „Ojciec Mateusz”, „Ranczo”, „Na dobre i na złe”, „M jak miłość”), serie dotyczące czasu wojny i okupacji („Czas honoru”).
- serie realizowane przy współudziale podmiotów państwowych:
 - „Głęboka woda” – serial TVP2 zrealizowany ze środków Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki. Bohaterowie serialu to z zawodu pracownicy socjalni, z powołania zaś

społecznicy, którzy za wszelką cenę starają się przeprowadzić potrzebujących przez „głęboką wodę” na bezpieczny brzeg. Serial był wydarzeniem międzynarodowych festiwali i konkursów, zdobywając m.in. prestiżową nagrodę Prix Italia, wyróżnienie specjalne na Prix Europa w Berlinie oraz Gold Plaque w ramach Hugo Television Awards.

- filmy kinowe współfinansowane przez TVP S.A. i Państwowy Instytut Sztuki Filmowej przeznaczone do emisji telewizyjnej: „Chce się żyć” w reż. Macieja Pieprzycy, „Wyprawa na księżyc” w reż. Jacka Bromskiego, „Bajka” w reż. Justyny Tafel, „Wałęsa” w reż. Andrzeja Wajdy.

- filmy młodych twórców w cyklu 30 minut Młodego Kina w TVP2 (Marii Sadowskiej „Non-stop kolor”, Borysa Lankosza „Obcy VI”, Barbary Białowąs „Moja nowa droga”, Anny Maliszewskiej „Pokój szybkich randek”, Mateusza Dymka „W krainie jaskrawych zabawek”, Michała Wnuka „Co mówią lekarze”, Norah McGettigen „Jak to jest być moją matką”).
- w cyklu Święta polskie powtórkowe emisje filmów tj.: „Królowa chmur” w reż. Radosława Piwowarskiego, „Przybyli ułani” w reż. Sylwestra Chęcińskiego, „Miss mokrego podkoszulka” w reżyserii Witolda Adamka, „Piekło, niebo” w reż. Natalii Korynckiej-Gruz, „Parę osób, mały czas” w reż. Andrzeja Barańskiego, „Biała sukienka” w reż. Michała Kwiecińskiego, „Braciszek” w reż. Andrzeja Barańskiego, „Cud purymowy” w reż. Izabeli Cywińskiej, „Barbórka” w reż. Macieja Pieprzycy, „Wszyscy święci” w reż. Grzegorza Łoszewskiego.
- filmy dokumentalne – łącznie 67 filmów dokumentalnych finansowanych bądź współfinansowanych przez TVP S.A. (w tym na potrzeby TVP1 – 23, TVP2 – 35), m.in. „Ojciec i syn” Pawła Łozińskiego, „Lech, Czech i Mech” Krzysztofa Magowskiego, „Nowy sen” Marcina Latała, „Podwójne życie Maciusia” Aliny Mrowińskiej (TVP1), „Walka bez broni” Zofii Kunert, „Głosy” Konrada Szołajskiego (TVP2).

Wśród najbardziej znaczących wydarzeń kulturalnych w 2012 roku, w których udział brała TVP S.A. należy wymienić: „Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena”, „Finał Konkursu Eurowizji dla Młodych Muzyków - Wiedeń 2012”, „80. urodziny Wojciecha Kilara - Gaude Mater 2012 – koncert inauguracyjny”, „IX Konkurs Dyrygencki im. Grzegorza Fitelberga - koncert laureatów”, „Dwa Teatry – Krajowy Festiwal Teatrów PR S.A. i TVP S.A.”, „Festiwal Sztuki Autorów Zdjęć Camerimage”, Festiwal Filmu i Sztuki „Dwa brzegi” w Kazimierzu,

„Krakowski Festiwal Filmowy”, „Festiwal Kultury Żydowskiej”, „Festiwal Muzyki i Kultury Romów”, „Festiwal Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni”.

Ważne miejsce w ofercie kulturalnej TVP S.A. zajmowały magazyny artystyczne i kulturalne, w których relacjonowane były najważniejsze wydarzenia kulturalne, promowani byli wyróżniający się artyści, analizowane nowe zjawiska w polskiej i światowej twórczości, przybliżane artystyczne dokonania i intelektualne tendencje w kulturze współczesnej. Najbardziej znane cykle kulturalne w 2012 roku to m.in.: „Weekendowy magazyn filmowy” (TVP 1); „Kultura, głupcze”; „Kocham kino”; „W polskim kinie”; „Wszystko o kulturze”; „Art Noc” (TVP 2).

Ułatwianie korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki

Telewizja Polska S.A. realizowała to zadanie poprzez prezentację dorobku różnych dziedzin wiedzy i dyscyplin badawczych. Oferta edukacyjna obejmowała audycje adresowane do szerokiej widowni, ważną grupę widzów stanowią dzieci i młodzież. Wśród audycji dla nich przygotowanych znalazły się:

- audycje adresowane do dzieci w wieku przedszkolnym: „Budzik”, „Piosenki Pana Tenorka”, „Domisie”, „Domisiowe Bajki”, „Jedynkowe Przedszkole”, „Lippy and Messy - Go! Go! Go!”, „Zabawy z Lippy & Messy”, „Moliki książkowe”, „Mysia Klinika i Doktorek Humorek”,
- magazyny poradnikowe dla dzieci: kulinarny („Kuchcikowo”), na temat zwierząt („I kudłate i łaciate”), spędzania wolnego czasu („Rodzinka Dinka”), muzyki („Muzyka rozwija”), czytaniu książek („Moliki książkowe”),
- edukacyjne seriale animowane o ziemi i człowieku („Była sobie Ziemia”, „Było sobie życie”),
- audycje dla młodzieży („WIRTUL@NDIA”, „Poziom 2.0”, „LOL:-”), „Jeden dzień z życia”).

Tematyka geograficzna, przyrodnicza i ekologiczna pojawiała się w audycjach przybliżających walory turystyczne i przyrodnicze różnych stron Polski („Klimaty i smaki”, „Nie ma jak Polska”, „Las bliżej nas”, „Gdzie przyszłość przeszłości czapkuje”, „Dzika Polska”, „Wajrak na tropie”, „Saga prastarej puszczy”, „Ostoja”, „Sto tysięcy bocianów”, „Polska według Kreta”, „Obcy - gatunki inwazyjne w Polsce”) oraz świata („Rodzinne oglądanie”, „Miesiąc

z National Geographic", „BBC w Jedyńce", „Natura w Jedyńce", „Zwierzęta świata", „Bliskie i groźne spotkania Steve'a"; „Wojciech Cejrowski, bosy przez świat"; „Światowiec"). Nadawano także audycje popularnonaukowe („Wszechświat, który znamy", „Jak to działa?", „Nasza planeta", „Era wynalazków", „Czy wiecie, że...", „Dlaczego? Po co? Jak?").

Ważne miejsce w ofercie edukacyjnej TVP S.A. zajmowało poradnictwo specjalistyczne dotyczące różnych dziedzin życia codziennego, np.: porad prawnych, ochrony zdrowia, zdrowego stylu życia, opieki nad zwierzętami, ochrony środowiska naturalnego, zachowań proekologicznych itp. Szczególne miejsce zajmowała tu edukacja prozdrowotna („Zdrowo z Jedyńką", „Operacja życie", „Ludzkie ciało", „Do granic możliwości", „Alchemia zdrowia i urody", „Śmietnik w mojej głowie", „Pięć minut dla zdrowia", „Sztuka życia"). Porady z różnych dziedzin pojawiały się w magazynie „Celownik", nadawano także poradnik dla starszych „Aktywni 50+", magazyn poradnikowy dla miłośników działek, ogrodów i balkonów „Rok w ogrodzie" oraz magazyn rolniczy.

W roku 2012 na antenach TVP S.A. nadawane były audycje, które w różnorodnej formie promowały poprawną polszczyznę. Były one przygotowywane przy udziale znanych językoznawców tj. prof. Jerzy Bralczyk, prof. dr hab. Andrzej Markowski, prof. Walery Pisarek i prof. Jan Miodek. W TVP1 obecny był cykl „Słownik polsko@polski". Transmitowano i relacjonowano wydarzenia tj. „Międzynarodowy Dzień Języka Ojczystego" (transmisja m.in. TVP2); Gala Finałowa XII edycji programu „Mistrz Mowy Polskiej" (relacja m.in. w TVP1); „Ogólnopolskie Dyktando" (TVP Katowice). TVP S.A. relacjonowała także gale nagród literackich, m.in. Nagrodę Literacką „NIKE", Nagrodę Literacką „Gdynia 2012", konkurs – „Książka Historyczna Roku", Nagrodę Historyczną im. Kazimierza Moczarskiego 2012, doroczną Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Nagrodę im. Ryszarda Kapuścińskiego za reportaż literacki. Zachęcano także widzów do czytania książek (w cyklach poświęconych książce, takich jak: „Moliki książkowe", „Poezja łączy ludzi", „Ex Libris", „Ex Libris – Książka Historyczna Roku", „WOK - Wszystko o kulturze"; „Książki, które wstrząsnęły światem"; „Hala odlotów", „Nocne czytanie w wannie", „Rozmowy o literaturze i nie tylko", „Czytanie to awantura"). TVP S.A. zaangażowała się także w ogólnopolską akcję „Narodowe czytanie Pana Tadeusza".

Audycje popularyzujące wiedzę o języku polskim ukazywały się także w ramach programów własnych Oddziałów Terenowych TVP:

- TVP Bydgoszcz („Po oklaskach”, „Magazyn wąbrzeski”, „Tu kultura”, „Przybyszewski – prawda i mity”, „Anieliny – siódma rano”, „Marzyciel”, „Uważam się za Bydgoszczanina” Rozmowa z Januszem Głowackim);
- TVP Gdańsk („Nagroda Literacka Gdynia 2012”, „Literaturomanie”, „Pokaż język, czyli debata o stanie polszczyzny na Pomorzu”);
- TVP Katowice („Dyktando 2012”, „Mariacka czyta”, „Mówię i godom”);
- TVP Lublin („Książki do dotykania”);
- TVP Łódź („Twoje Popołudnie z Telewizją Łódź” i „Łódzkie Wiadomości Dnia”);
- TVP Poznań („Teleskop”);
- TVP Rzeszów („Aktualności”, „Uczą się polskiego”, „Boom na polski”);
- TVP Szczecin („Pucuł i Grzechu”, „Wojna o słowa”);
- TVP Warszawa („Telewizyjny Kurier Warszawski” m.in.: felieton relacjonujący dyktando urzędnicze);
- TVP Wrocław („Ojczyzna, polszczyzna”; „Słownik polsko@polski”).

Audycje prezentujące wydarzenia sportowe oraz służące promowaniu zdrowego stylu życia stanowiły ważny element programów TVP S.A. W TVP1 transmitowano spotkania reprezentacji Polski w piłce nożnej i zawody Pucharu Świata w skokach narciarskich. Oferta ta dopełniana była transmisjami wybranych dyscyplin (np. narciarstwo biegowe, piłka ręczna) w TVP2 oraz serwisem sportowym w TVP INFO. Po głównych serwisach informacyjnych emitowane były „Wiadomości Sportowe” (TVP1) i „Sport Telegram” (TVP2), a podsumowanie wydarzeń w „Sportowym wieczorze” (TVP INFO). Regionalne serwisy, magazyny publicystyczne oraz transmisje wybranych imprez sportowych obecne były także w pasmach własnych 16 Oddziałów Terenowych TVP S.A.

M.in. na ogólnokrajowych antenach TVP prezentowano największe wydarzenia sportowe, którymi żyła w 2012 roku cała Polska: rozgrywane w Polsce i na Ukrainie Mistrzostwa Europy w piłce nożnej UEFA EURO 2012 oraz XXX Igrzyska Olimpijskie w Londynie.

EURO 2012 w TVP S.A. to ponad 1000 godzin emisji: transmisji, powtórek i skrótów meczów, magazynów i audycji poświęconych reprezentacji Polski („Biało-Czerwoni”, „Piłka w grze”), rywalom („Nasi rywale”, „Gramy dalej”) oraz strefom kibica („Strefa Kibica” m.in. w TVP1, TVP2, TVP INFO).

Po Igrzyskach Olimpijskich rozpoczęły się Igrzyska Paraolimpijskie w Londynie, z których TVP S.A. nadawała relacje („Kroniki Paraolimpiady” przed Teleexpressem i po głównym wydaniu Wiadomości w TVP1.

Ponadto TVP S.A. relacjonowała zawody Pucharu Świata w skokach i biegach narciarskich, kolarski wyścig Tour de Pologne oraz mecze piłkarskiej reprezentacji Polski.

Upowszechnianie edukacji obywatelskiej

Edukacja obywatelska to m.in. problematyka związana z integracją europejską, obecna zarówno na antenach ogólnopolskich, jak i regionalnych TVP S.A. W programach poszczególnych anten były to m. in.:

- TVP1 - audycje cykliczne („Apetyt na EURO-pę”, „To się opłaca”, „Agrobiznes”, „Tydzień”, „Klimaty i smaki”, „Po sąsiedzku”, „Słoneczna róg Unijnej”, „Szlakiem gwiazd”, „Mam przepis na pielgrzymowanie”, „Wielki test o Europie - Fundusze unijne bez tajemnic”) oraz wątki związane z UE w serialach fabularnych („Ranczo”, „Londyńczycy”, „Wszystko przed nami”);
- TVP2: cykle („Pytanie na śniadanie”, „Poziom 2.0”; „Kultura, głupcze”), seriale fabularne („M jak miłość”, „Głęboka woda”) i dokumentalne („Korzenie Europy”, „Nie-spokojna starość”), teleturniej („Jeden z dziesięciu”);
- TVP INFO („Debata po europejsku”, „Eurosąsiedzi”, „Aktywni 50+”, „Eurozmiany”, „Euroszansa”, „Studio Wschód”, „Debata trójstronna”, „Minęła 20-ta”).

Tematyka unijna w audycjach programów regionalnych TVP:

- TVP Białystok („Czas na zmiany”, „Człowiek – najlepsza inwestycja”, „Pracujemy po 50+”, „Podlaskie Obserwatorium Polityki Społecznej”, „Kształcenie zawodowe – diagnoza i potrzeby”);
- TVP Bydgoszcz („Samorząd EU”, „Zaczynij z k(l)asą”, „Siódemka na szóstkę”, „Studio Lato”, „Agroregion”; „Eko-opcja”);
- TVP Gdańsk („Aktywni 50+”);
- TVP Gorzów Wielkopolski („Lubuski Raport Gospodarczy”, „Dobre praktyki ekonomii społecznej”, „Lubuska akademia ekonomii społecznej”);
- TVP Katowice („Śladami dobrych praktyk”, „Eurowiadomości”, „Wieś w odnowie”, „Inkubatory PL – Couveuse”, „Wspólnota miast”, „Słownik polsko-europejski”);

- TVP Kielce („Na wschodzie zmiany”, „Staż szansą na pracę”, „Panorama gospodarcza”, „Świętokrzyski rynek pracy”, „Unia po Polsku”, „Aktywni 50+”);
- TVP Kraków („Kalejdoskop regionalny”, „Aktywni 50+”, „Rozbudowa i modernizacja Zespołu Szkół Plastycznych w Tarnowie”, „Szkolnictwo zawodowe w Małopolsce”, „Środki z PROW 2007 - 2013 zmieniają małopolską wieś”);
- TVP Lublin („Po pierwsze człowiek”, „Projekt na sukces”, „Biogazownie szansą rozwoju Lubelszczyzny”, „Promotor przedsiębiorczości”, „Azbest – jak bezpiecznie się go pozbyć”, „Kongres Kultury Partnerstwa Wschodniego”; „Twój fundusz, twoja szansa”; „Aktywni 50+”);
- TVP Łódź („Prowincja na plus”, „RPO – Szansą Regionu”, „Strefa biznesu, Kapitałne możliwości – dobre praktyki”, „Łódzki kapitał ludzki”, „Nauka przez życie”, „Elastyczni mają lepiej”);
- TVP Olsztyn („Czas dotacji, czas rozwoju”; „Na Wschodzie zmiany”);
- TVP Opole („Euro opolskie możliwości”, „ABC Gospodarki”, „Agro Kurier”, „Wszystko o funduszach”);
- TVP Poznań („Magazyn krajobraz”, „Teleskop gospodarczy”, „Przy jednym stole”, „Dobre praktyki – lepsza Wielkopolska”, „Środki unijne – JEREMIE”, „Inicjatywa Jeremie dla rozwoju innowacyjnej Wielkopolski”, „Lisków w Unii Europejskiej”);
- TVP Rzeszów („Aktywni 50+”, „Nowa energia”, „Innowacyjne Podkarpackie”, „Inwestycje w człowieka – Kapitał Ludzki”, „Na Wschodzie zmiany”, „Podkarpacie po naszej myśli”);
- TVP Szczecin („Euro-sąsiedzi”, „Euro-Farmer”, „Fundusze sukcesu”, „Jeremie – Szczecin”, „Pagus – magazyn rolny”, „Serce Europy”);
- TVP Warszawa („Zestaw powiększony”, „Strefa Mazowsze”, „Wywiad Kuriera”, „Wieści z Mazowsza”);
- TVP Wrocław („Dolnośląskie dotacje”, „Jeremie Wrocław”, „Mieszkam na wsi”, „Praca, biznes, innowacje”).

Wnioski:

Audycje mające za zadanie udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej są powoli,

ale systematycznie przesuwane przez TVP S.A. z anten ogólnopolskich i regionalnych do programów wyspecjalizowanych rozpowszechnianych przez TVP S.A. lub były rozpowszechniane za pomocą tzw. nowych technologii.

Z informacji przekazanych przez telewizję publiczną wynika, że:

- upowszechnianie edukacji obywatelskiej jest w dużej części realizowane przez dostępny na stronie TVP internetowy kanał TVP Parlament. Prezentowana jest tam problematyka związanej z integracją europejską, tworzenie i udostępnianie audycji edukacyjnych na użytek środowisk polonijnych oraz Polaków zamieszkałych za granicą. Pod adresem www.tvpparlament.pl można śledzić prace Sejmu i Senatu RP (on-line) – zarówno posiedzenia plenarne, jak i obrady komisji. Transmisje dostępne są następnie w TVP Parlament jako „Retransmisje (VOD)”. Z kolei prace Parlamentu Europejskiego można śledzić na stronach internetowych EuroparlTV (www.tvpparlament.pl/programy-europarltv) poświęconych Parlamentowi Europejskiemu. Znajdują się tam audycje związane z bieżącymi wydarzeniami UE jak: „Za kulisami”, „Reporter”, „7 dni w Europie”, „Parlamentarna agenda”, a także wywiady, relacje i komentarze.
- edukacja historyczna obecna była, głównie w programie TVP Historia. Były to cykle (m. in. „Było nie minęło”, „Czy świat oszalał”, „Świat bez fikcji”) oraz filmy dokumentalne (np. „Walka bez broni”, „Zejść na ziemię”, „Katyń – Ludobójstwo i propaganda”, „Zwyczajny marzec”, „Wieluń – Polska Guernica”, „Kazimierz Pułaski – bohater dwóch narodów”, „Generał Sikorski – mąż stanu i dowódca”, „Moja misja – Jan Karski”).
- sport jest przesuwany głównie do programu TVP Sport, który, prezentuje szerokie spektrum dyscyplin sportowych, w tym niszowych, przybliża historię polskiego i światowego sportu oraz promował sport i rekreację jako element zdrowego stylu życia.
- W TVP Kultura nadano 29 spektakli, w tym 4 premierowe (III Furie Sylwii Hutnik, Magdy Fertach i Małgorzaty Sikorskiej-Miszczyk w reż. Marcina Libera, Turandot w reż. Pawła Passiniego, Chłonek Janoscha w reż. Mirosława Weinerta i Roberta Talarczyka, Bracia Karamazow Fiodora Dostojewskiego w reż. Janusza Opryńskiego) podczas gdy w TVP1 nadano 33 spektakle w tym 11 premierowych..

Ponadto w 2012 roku po raz pierwszy przez Internet, w sposób kodowany, uczniowie w ponad 100 szkołach podstawowych z małych miejscowości mogli obejrzeć spektakl teatralny na żywo Czarnoksiężnik z Krainy Oz w wykonaniu aktorów Teatru im. J. Słowackiego

w Krakowie. Kolejne spektakle w ramach tego projektu to: Przygody Sindbada Żeglarza Teatru Śląskiego im. St. Wyspiańskiego i Opowieść wigilijna Teatru Dramatycznego im. J. Szaniawskiego w Płocku. Łącznie spektakle te obejrzało prawie 32 tysiące uczniów z ponad 300 wiejskich szkół posiadających dostęp do szerokopasmowego Internetu.

W roku 2012, 80 lat po oficjalnej premierze, w odremontowanym kinie Iluzjon wyświetlono odrestaurowaną wersję filmu Pan Tadeusz. Wydarzenie poprzez transmisję on-line widzowie mogli oglądać w kilkudziesięciu kinach studyjnych w Polsce (około 3000 widzów), a także w kinie w Wilnie. Prace rekonstrukcyjne, przygotowania do repremiery i samą repremierę można było obejrzeć w specjalnym dedykowanym serwisie internetowym przygotowanym przez Ośrodek iTVP-HD www.pantadeusz.tvp.pl. Równolegle do projekcji kinowej oraz przez kolejnych siedem dni, internauci mieli możliwość obejrzenia Pana Tadeusza za darmo na stronie internetowej www.pantadeusz.tvp.pl.

Udostępnianie dóbr kultury i sztuki TVP S.A. realizuje także poprzez produkcję i promocję polskiego filmu. Na kolejnych Festiwalach Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, filmy produkowane bądź współfinansowane przez TVP S.A. prezentowane są w Konkursie Głównym. W 2012 roku były to: „Bez wstydu” Filipa Marczewskiego i „Pokłosie” Władysława Pasikowskiego. Ponadto filmy produkowane bądź koprodukowane przez TVP S.A. ukazały się w ramach Retrospektywy Przewodniczącej Jury (filmy Doroty Kędzierskiej „Jestem”, „Nic” i „Pora umierać”), w sekcji Dzieła nieznane (filmy telewizyjne z lat 60.: „Na melinę” i „Piwo” Stanisława Różewicza, „Urząd” Janusza Majewskiego) oraz na specjalnym pokazie Wieczór Kuby Morgensterna („Żółty szalik”).

VI. Informacja o realizacji zadań określonych w art. 43 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji w nadawanych przez TVN S.A. (TVN), Telewizję Puls Sp. z o.o. (TV Puls), Telewizję Polsat Sp. z o.o. (Polsat), Polskie Media S.A. (TV4).

W odpowiedzi na wezwanie wyczerpującą informację o realizacji ww. zadań nadesłała Telewizja Polsat Sp. z o.o. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o.. Polskie Media S.A. i TVN S.A. dostarczyły wykazy niektórych tytułów. Analizę realizacji zadań przeprowadzono w oparciu o zebrane informacje za 2012 rok oraz, kiedy to było możliwe, pierwszą połowę 2013 roku.

W prezentacji realizacji poszczególnych zadań korzystano również z rocznych sprawozdań programowych nadawców za 2012 roku.

W tym kontekście należy zaznaczyć, że ustawodawca nie określił w ustawie o radiofonii i telewizji ani procentowo ani godzinowo czasu, jaki nadawcy objęci transmisją obowiązkową powinni przeznaczyć na każde z zadań w programie.

Dostarczanie informacji

Podstawową formą realizowania tego zadania w analizowanych programach było dostarczanie codziennych serwisów informacyjnych oraz cotygodniowych magazynów specjalistycznych i informatorów.

W programach Polsat i TVN funkcje informacyjne spełniały przede wszystkim wydania serwisów informacyjnych uzupełniane serwisami pogodowymi i sportowym. „Wydarzenia” w programie Polsat i „Fakty” w TVN zajmowały znaczną część tygodniowego czasu nadawania tych programów. Poszczególne wydania „Wydarzeń” i „Faktów” zawierały oprócz bieżących informacji politycznych, społecznych, gospodarczych a także kulturalnych również serwisy pogodowe i sportowe. W programie Polsat funkcje informacyjne pełniły też serwisy emitowane w bloku porannym „Dzień” z Polsat News a „Wydarzenia” oprócz emisji w prime time emitowane były w godzinach popołudniowych. Stąd udział informacji w programie Polsat był najwyższy spośród analizowanych.

W 2012 roku w programie Polsat nadano 434 godziny audycji informacyjnych, które stanowiły ponad 5% rocznego czasu nadawania programu (w tym 287 godzin serwisów i 126 godzin informatorów kulturalnych, biznesowych itp.). W pierwszej połowie 2013 roku nadano 225 godzin takich audycji.

W programie TVN wyemitowano 164 godziny audycji informacyjnych w 2012 roku i stanowiły one 2 % rocznego czasu nadawania programu. Na informację w programie TVN złożyły się codzienne serwisy informacyjne nadawane w godzinach największej oglądalności. Podobne proporcje informacji zrealizowano w tym programie w I połowie 2013 roku.

Elementy informacyjne, choć w mniejszym wymiarze zawarte były także w magazynie porannym typu morning show „Dzień dobry TVN” - oraz w jego wersji wakacyjnej „Dzień dobry wakacje” (rozmowy z zaproszonymi gośćmi, relacje reporterów, prognoza pogody, itp.).

W programie TV4 zadanie dostarczania informacji było realizowane przez innego rodzaju audycje niż codzienne serwisy informacyjne. Pod względem zawartości były to różnego rodzaju informatory oraz cotygodniowe podsumowania wydarzeń w kraju i na świecie. Aktualnie ważne tematy poruszano w audycjach – „To był dzień”, „To był dzień na świecie”, „To był tydzień”. Ponadto emitowano audycję „Gość wydarzeń”, w której przeprowadzano rozmowy z zaproszonymi gośćmi dotyczące bieżących wydarzeń. Aktualności ze świata kultury i biznesu prezentowano w audycji „Happy Hour”. Telewizja TV4 wyemitowała 60 godzin audycji informacyjnych w ciągu 2012 roku i stanowiły one 0,7% rocznego czasu nadawania, podobnie kształtowały się proporcje informacji w tym programie w I połowie 2013 roku.

W programie TV Puls informacja stanowiła ok. 3,6% czasu jego nadawania w 2012 roku i była obecna głównie w cotygodniowych magazynach dostarczających wiadomości z kraju i ze świata. W 2012 roku nadano 42 godziny informacji w tym programie. W I połowie 2013 roku proporcje informacji w programie były podobne. Nadawca nie emitował codziennych serwisów informacyjnych. Funkcje informacyjne w programie TV Puls spełniały audycje „Taki jest świat - flash” i „Taki jest świat - pod lupą” zawierające przegląd wydarzeń ze świata oraz wiadomości polityczne, gospodarcze a także ciekawostki naukowe.

Informacja była ważnym elementem analizowanych programów, zajmowała istotne miejsce w strukturze gatunkowej każdego z nich. Emitowana była w godzinach największej oglądalności. Najwięcej audycji informacyjnych nadawano w programach Polsat i TVN, mniej w telewizjach TV4 i TV Puls.

Udostępnianie dóbr kultury i sztuki

Zadanie to było realizowane przede wszystkim poprzez emisję filmów. Oferta filmowa stanowiła główne tworzywo każdego z czterech programów i była zróżnicowana gatunkowo. Zawierała zarówno pozycje ambitne, nagradzane Oscarami oraz innymi nagrodami filmowymi, jak i propozycje z zakresu kultury popularnej – kino familijne, rodzinne itp. Najwięcej filmów emitowano w programach: Polsat i TV Puls. Zajmowały one blisko połowę rocznego czasu nadawania tych programów.

W 2012 roku, jak wynika ze szczegółowych danych nadawcy, w programie Polsat nadano 3974 godziny filmu fabularnego, co stanowiło 46% czasu nadawania programu, w tym filmy

kinowe zajęły 1225 godzin (14% czasu nadawania) a filmy animowane 521 godzin. Film telewizyjny stanowił resztę, czyli 2228 godzin, tj. ok. 25% czasu nadawania (w tym telenowełe zajęły 222 godziny a sitcomy 545 godzin).

W programie Polsat widz miał do wyboru wiele filmów oscarowych, m.in. dramaty „Tajemnica Brokeback Mountain”, „Ludzie honoru”, „Droga do zatracenia”. W analizowanym okresie zaprezentowano także ekranizację powieści chilijskiej pisarki Isabel Allende „Dom dusz” z udziałem największych gwiazd światowego kina. W programie emitowano filmy należące do klasyki kina wojennego, jak: „Tora! Tora! Tora!”, „Działa Navarony”, „Upadek” czy science fiction, jak nagrodzony 2 Złotymi Globami i 3 Oscarami „Avatar”.

W programie TV Puls filmy, podobnie jak w programie Polsat, stanowiły prawie połowę (48%) rocznego czasu nadawania w 2012 roku. W programie tym jednak w odróżnieniu od Polsatu nie emitowano filmów kinowych. Łącznie nadano 4 201 godzin filmu, głównie telewizyjnego (jednostkowy, seria, serial) – 3 520 godzin, w tym 292 godz. telenowel i 33,5 godziny sitcomów. Znaczną część oferty filmowej stanowił film animowany, którego nadano w sumie 681 godzin (prawie 8% rocznego czasu nadawania).

W TV Puls prezentowano wiele filmów z dorobku kinematografii polskiej, jak np. „Krzyżacy”, „W pustyni i puszcy”, „Noce i dnie”, „Chłopi”, „Lalka”, „Nad Niemnem”, ale też mniej znane dzieła kinematografii rosyjskiej, jak „Aleksander Wojownik”. Ekranizacje lektur szkolnych o wysokiej wartości artystycznej, filmy przygodowe oraz filmy animowane wyróżniają tę telewizję, która aspiruje do roli telewizji rodzinnej, jej wyróżnikiem są specjalne weekendowe pasma filmowe adresowane do rodziny.

W programie TVN filmy zajmowały mniej, bo 28% rocznego czasu nadawania. W 2012 roku nadano 2 456 godzin filmu fabularnego, w tym 656 godzin filmu kinowego (7,5 %), 38 godzin filmu animowanego i 1762 godziny filmu telewizyjnego (w tym telenowełe zajęły 225 godzin i sitcomy – 7 godzin).

Na ofertę filmową TVN w analizowanym okresie złożyło się wiele znanych i cenionych przez widzów tytułów. „Sherlock Holmes”, „Asterix na Olimpiadzie”, „Asterix i Obelisk kontra Cezar”, „Wehikuł czasu” czy „Notting Hill” to tylko niektóre przykłady kina oferowanego widzom w godzinach największej oglądalności.

W programie TV4 filmy zajmowały 40% czasu nadawania w 2012 roku. W sumie nadano 3 378 godzin filmu fabularnego, w tym 1 442 godzin filmu kinowego (7,5 % rocznego czasu nadawania), 38 godzin filmu animowanego i 1937 godzin filmu telewizyjnego (w tym telenowele - 225 godzin i sitcomy - 7 godzin).

W analizowanym okresie wyemitowano w tym programie wiele tytułów, nagrodzonych Oskarami należących do klasyki filmu: „Skazani na Shawshank”, „Tańczący z wilkami”, „Pan i władca: Na krańcu świata”, „Pluton”, „Sprawa Kramerów”, „Ostatni Mohikanin”. Emitowano również filmy należące do klasyki filmu polskiego, jak np. „Stawka większa niż życie” czy „Ryś”.

Podsumowując, oferta filmowa w analizowanych programach była zróżnicowana pod względem ilościowym i jakościowym. Najwięcej filmów ogółem nadano w programach TV Puls i Polsat zaś filmów kinowych w programach TV4 i Polsat. Domeną TV Puls były filmy animowane, których w tym programie wyemitowano więcej niż w pozostałych.

W zakresie udostępniania dóbr kultury istotną rolę spełniały również formy udostępniające i propagujące muzykę, głównie muzykę rozrywkową w tym transmisje festiwali i koncertów.

W analizowanym okresie w programie Polsat nadano w tej kategorii m.in. transmisję Festiwalu „Sopot Top Trendy” promującego polską muzykę rozrywkową. Na Festiwalu wystąpili zarówno znani i utytułowani artyści, jak również młodzi, obiecujący wykonawcy, typowani przez specjalistów z branży muzycznej. Największe gwiazdy polskiej sceny muzyki rozrywkowej prezentowały swój dorobek muzyczny w formie specjalnych jubileuszowych koncertów monograficznych. Transmisja kolejnego festiwalu Polsatu „Top of the Top” przybliżyła polskiej publiczności twórczość najpopularniejszych wykonawców z Europy oraz polskich artystów, którzy przygotowali własne aranżacje piosenek The Beatles. W programie Polsat tradycją stały się koncerty kolęd z okazji Świąt Bożego Narodzenia, podczas których najpiękniejsze polskie kolędy śpiewali popularni polscy wykonawcy, głównie kojarzeni z muzyką rozrywkową lub jazzową. Ważnym wydarzeniem artystycznych była Gala w Teatrze Wielkim z udziałem największych polskich gwiazd (z okazji 20-lecia telewizji Polsat). Transmisje festiwali i koncertów zajęły w tym programie w sumie ponad 37 godzin w 2012 roku i ok. 11 godzin w pierwszej połowie 2013 roku.

W TVN w kategorii transmisje i retransmisje nadano transmisję „Orange Warsaw Festival”, w którym wzięły udział największe gwiazdy światowej i polskiej muzyki rozrywkowej (Beyonce, Tinie Tempah, Basement Jaxx). Organizatorem festiwalu był TVN. Łączny czas emisji w 2012 roku wyniósł 3 godz. 46 minut, podobnie w I połowie 2013 roku.

W programie TV4 transmisje koncertów zajmowały niewielką część programu, w sumie 8,5 godziny w półtorarocznym czasie nadawania.

W analizie szczególnie uwzględniono koncerty, z uwagi na ich wyjątkowe znaczenie dla realizacji zadania, natomiast łącznie prezentacje muzyki rozrywkowej w programach, uwzględniając listy przebojów czy audycje rozrywkowe typu talent show oraz inne audycje muzyczne przekraczały znacznie podane limity czasowe. W programie TV Puls muzyka rozrywkowa była obecna przez 251 godzin w 2012 roku.

Ułatwianie korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki

Zadanie to było realizowane w filmach i serialach dokumentalnych o różnorodnej tematyce - przyrodniczej, historycznej, audycjach popularnonaukowych, transmisjach i retransmisjach meczów, zawodów i imprez sportowych. W zależności od programu dominowały bądź transmisje sportowe, jak w programie Polsat bądź dokument jak w programie TV Puls.

W programie TV Puls film dokumentalny zajął 1298 godzin, tj. blisko 15% programu w 2012 roku. Przeważającą część czasu poświęconego na dokument zajęły filmy i seriale przyrodnicze (m.in. „Jadowite i niebezpieczne”, czy filmy z serii „Zwierzęta świata”), np. „Nigel Marven przedstawia” - filmy brytyjskiego producenta dokumentalisty, badacza i popularyzatora wiedzy przyrodniczej na świecie, który jest autorem wielu filmów dotyczących życia dzikich zwierząt. Spośród pozostałych filmów dokumentalnych emitowanych przez tę telewizję warto wymienić dokumenty historyczne, np. „Sekrety Enigmy”, „Papież z Niemiec Benedykt XVI” oraz filmy dotyczące katastrofy smoleńskiej – „Mgła”, „Anatomia upadku”, „Śmierć Prezydenta”.

W programie TV4 w 2012 roku nadano 242 godziny filmu dokumentalnego, który zajął 2,4% rocznego czasu nadawania. Podobne były proporcje filmu dokumentalnego w 2013 roku. Tematem filmów dokumentalnych w tym programie była przede wszystkim popularyzacja zagadnień naukowych. Podobnie w audycjach popularnonaukowych „Galileo”, „Galileo Extra” przybliżano widzom podstawy nauk przyrodniczych i popularyzowano wiedzę z różnych dziedzin przywołując często przykłady z dnia codziennego - nadano łącznie 585 godzin tego typu audycji.

Polsat i TVN emitowały filmy dokumentalne sporadycznie. Polsat nadał ok. 10 godzin dokumentu w 2012 roku tj. 0,1% rocznego programu natomiast TVN – 14 godz., tj. 0,2%.

Polsat realizował zadanie przede wszystkim poprzez ułatwianie korzystania ze sportu. W sferze propagowania sportu główną rolę spełniały w tym programie liczne transmisje i retransmisje zawodów sportowych. W 2012 roku nadano 240 godzin audycji sportowych, które zajęły blisko 3% rocznego czasu nadawania, w tym transmisje i retransmisje meczów, zawodów i imprez sportowych 215 godzin a informacje i magazyny sportowe 25 godzin. Podobne były proporcje sportu w tym programie w I połowie 2013 roku.

Transmisje i retransmisje sportowe odgrywały ważną rolę również w programie TV4. Sport zajmował ok. 1,2% rocznego programu (blisko 100 godzin), z czego blisko połowę zajęły transmisje i retransmisje meczów, zawodów i imprez sportowych (41 godzin – 0,5%) a resztę informacje i magazyny sportowe (57 godz. 0,7%). W 2012 roku i w I połowie 2013 roku nadano łącznie ok. 70 godzin transmisji sportowych. Transmitowano m.in. mecze Ligi Światowej Siatkówki, Ligi Mistrzów w Siatkówce, Polskiej Ligi piłki ręcznej mężczyzn, Pucharu Polski w siatkówce, Rajdowe Mistrzostwa Świata 2013 roku.

W programie TVN nie nadawano transmisji i retransmisji zawodów sportowych za wyjątkiem transmisji meczu Gwiazdy TVN kontra reprezentacja Sejmu RP, który zajął ok. 3 godziny programu. Sport prezentowany był przede wszystkim w informacjach i magazynach sportowych, które w 2012 roku zajęły 17 godzin programu. Podobnie w programie TV Puls transmisje i retransmisje sportowe stanowiły marginalną część programu (łącznie 5 godzin w 2012 roku).

Szczególnie liczne były natomiast w analizowanych programach audycje o charakterze poradnikowym, do których należy zaliczyć audycje kulinarne, dotyczące diety, medycyny,

ekonomii, wychowywania dzieci (zawierały również elementy edukacyjne). Chociaż trudno je uznać za audycje stricte edukacyjne, to jednak zawierały one elementy popularyzujące wiedzę, co nadawcy podkreślali w swoich sprawozdaniach do KRRiT.

Upowszechnianie edukacji obywatelskiej

Edukacja obywatelska zgodnie z Kartą Edukacji Obywatelskiej i Edukacji o Prawach Człowieka Rady Europy oznacza edukację, szkolenia, podnoszenie świadomości, informowanie oraz działania, których celem jest wyposażenie uczących się w wiedzę, umiejętności oraz kształtowanie ich postaw i zachowań mających wzmacniać realizację oraz obronę praw i obowiązków, poszanowanie różnorodności wraz z odgrywaniem aktywnej roli w społeczeństwie demokratycznym przy jednoczesnym promowaniu i ochronie demokracji oraz rządów prawa.

Realizacja tego zadania w wymiarze stricte edukacyjnym stanowi domenę mediów publicznych, w mediach koncesjonowanych elementów edukacji obywatelskiej można się dopatrzeć w sferze podnoszenie świadomości obywatelskiej nt. funkcjonowania obywateli w państwie demokratycznym, ich praw i obowiązków.

Elementy tak rozumianej edukacji obywatelskiej zawierały audycje Polsatu – „Państwo w państwie” oraz „Interwencja”. Audycje te były poświęcone omówieniu różnych patologii, które powstają na styku państwo obywatel. Zwracano w niej szczególną uwagę na uświadamianie obywatelom ich praw. Elementy edukacji obywatelskiej odnaleźć można w programie TVN w magazynie „Uwaga”, w którym również podejmowano problemy różnego rodzaju patologii w życiu publicznym. Podobne funkcje pełni magazyn interwencyjny „Superwizjer TVN”. Autorzy programu zajmują się dziennikarstwem śledczym, pokazują korupcję władzy, błędy wymiaru sprawiedliwości, skandale w policji, afery gospodarcze. Reportaże „Superwizjera” znalazły uznanie wśród dziennikarzy i organizacji pozarządowych: Autorzy programu są laureatami licznych prestiżowych nagród m.in. Nagrodą „Grand Press”, nazywaną „polskim Pulitzerem”.

VII. Wyniki oceny realizacji transmisji obowiązkowej przez operatorów

Największe podmioty rozprowadzające programy zostały wezwane przez Departament Regulacji o nadesłanie informacji o realizacji obowiązku must-carry oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania zacytowane na str. 11.

1. Platforma Cyfrowy Polsat (Cyfrowy Polsat S.A.);

Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku Cyfrowy Polsat przekazał informację o realizowaniu art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Poinformował, że odpowiedzi na pytania i uwagi do obowiązującej zasady must-carry prześle w terminie późniejszym.

29 listopada 2013 roku spółka przekazała informację na temat stanowiska w sprawie zasady must-carry. Spółka przedstawiła identyczne stanowisko z przedstawionym przez Telewizję Polsat Sp. z o.o. w piśmie z dnia 17 września 2013 roku (stanowisko przedstawione na str. 47.)

2. Platforma NC+ (ITI Neovision S.A., CANAL+ Cyfrowy S.A.)

Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku spółka poinformowała, że programy objęte zasadą must-carry są rozprowadzane w każdym z pakietów. Zgodnie z uwagą Departamentu Prawnego Biura KRRiT pismo zostało złożone niezgodnie z zasadami reprezentacji.

W dniu 26 września 2013 roku spółka złożyła pismo ponownie zgodnie z zasadami reprezentacji.

Spółka nie wskazała na trudności z uzyskaniem umów na rozpowszechnianie programów.

Spółka stwierdziła, że zasadą powinny być objęte programy, które wcześniej były rozpowszechniane analogowo.

O przyznaniu kolejnym programom statusu must-carry powinien decydować fakt, czy dany program będzie w stanie ponieść koszty techniczne z tytułu reemisji jego sygnału przez inne środki dystrybucji np. platformę satelitarną.

Na programy must-carry powinien zostać nałożony obowiązek ponoszenia lub przynajmniej partycypacji w kosztach transmisji sygnału ponoszonych przez operatora rozprowadzającego program.

Rozszerzenie zasady must-carry o nowe funkcjonalność i zdaniem Canal Plus Cyfrowy S.A. mogłaby nastąpić jedynie jeżeli nie spowoduje ponoszenia nowych kosztów przez operatora. Canal Plus Cyfrowy S.A. poinformowała, że kryterium objęcia operatora zasadą must-carry powinna być liczba użytkowników końcowych wykorzystujących usługę jako główny sposób odbierania programów telewizyjnych.

Poza tym kryterium powinny decydować kwestie finansowe, jak koszty techniczne związane z zapewnieniem przez nadawcę sygnału programu. Powinny być brane pod uwagę także możliwości techniczne operatora np. wystarczająca pojemność na satelicie.

Canal Plus Cyfrowy S.A. (Platforma NC+) pismem z dnia 30 września 2013 roku nadesłała także odpowiedzi na pytania zamieszczone na stronach www.krrit.gov.pl.

W tym piśmie, spółka:

- opowiedziała się za utrzymaniem zasady must-carry w obecnym kształcie i ofercie programowej;
- wyraziła sprzeciw rozszerzeniu zasady o dodatkowe funkcjonalności – EPG;
- uznała, że zasada must-carry powinna dotyczyć wszystkich operatorów niezależnie od liczby użytkowników końcowych.

3. Telekomunikacja Polska S.A. (Orange)

Pismem z dnia 2 sierpnia 2013 roku poinformowano, że drogą kablową TP rozprowadza wszystkie programy określone w art. 43 ust. 1: urit, a więc program TVP 1, TVP 2, właściwy dla danego obszaru program regionalny rozpowszechniany przez Telewizję Polską S.A., POLSAT, TVN, TV4 oraz TV PULS .

W zakresie rozprowadzania programów drogą satelitarną, to w chwili obecnej TP S.A. również wypełnia obowiązki wynikające z art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Zwrócono uwagę, że w związku z nieprecyzyjnością przepisów ustawy o radiofonii i telewizji Telekomunikacja Polska S.A. ma problemy z uzyskaniem zgód nadawców objętych obowiązkiem określonym w art. 43. na rozprowadzanie programów w ramach usługi „Telewizja Tu i Tam” (poprzez Internet i sieci komórkowe). Zdaniem TP S.A. nadawcy tych programów wskazują, że sami nie posiadają odpowiednich praw do programów by takiej zgody udzielić. Nadawcy udzielający zgody na rozprowadzanie programu w ramach usługi, zastrzegają sobie prawo do wyłączenia niektórych audycji w ramówce z takiej dystrybucji.

Poinformowano, że wskazane byłoby wydanie przez KRRiT interpretacji przepisów w tym zakresie, aby jasne było czy rozprowadzanie programów w internecie objęte jest obowiązkiem *must carry* i skorelowanym z nim obowiązkiem *must offer*.

Zdaniem Telekomunikacji Polskiej S.A. zasada *must-carry* powinna być zmieniona w kierunku prawa do oferowania danych programów, a nie obowiązku.

Wskazano, że sporne pozostaje, czy nadawca programów objętych zasadą *must carry* jest obowiązany udzielić operatorowi, bez wynagrodzenia wszystkie poniżej określone prawa lub świadczenia:

- prawa do nadań (z art. 97 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych)
- prawa do utworów, artystycznych wykonń, jak i fonogramów i wideogramów, jeśli nadawca dysponowałby tymi prawami,
- sygnał nadawanego programu.

Zdaniem TP S.A., dopóki obowiązki nadawcy programu objętego zasadą *must carry* nie będą jasno sprecyzowane w ustawie, dopóty rozwój atrakcyjnej i konkurencyjnej telewizji internetowej będzie napotykał na bariery. Można rozważyć zmianę ustawy umożliwiającą operatorom rozprowadzanie programów bez konieczności posiadania zgody nadawcy.

Według Telekomunikacji Polskiej S.A. właściwym byłoby objęcie zasadą *must carry* i *must offer* wszystkich programów znajdujących się na multipleksach naziemnych. Pozostawienie zasady preferującej jedynie programy dostępne kiedyś w sposób naziemny analogowy wydaje się nie mieć uzasadnienia.

Zdaniem Telekomunikacji Polskiej S.A. dodatkowe obowiązki powinny polegać na udzieleniu licencji na rozprowadzanie programu każdemu operatorowi każdej sieci na jego prośbę wraz z dookreśleniem zakresu praw (prawa do nadań oraz innych przedmiotów praw pokrewnych lub autorskich, jeśli nadawca dysponuje tymi prawami) oraz udostępniania technicznego sygnału w taki sposób, aby nie rodził on po stronie operatorów dodatkowych kosztów.

Operator poinformował, że zasada *must-carry* nie powinna być rozszerzona o dodatkowe funkcjonalności.

Zdaniem Telekomunikacji Polskiej S.A. można rozważyć czy zasada transmisji obowiązkowej powinna być powiązana ze spełnieniem warunku posiadania znaczącej liczby użytkowników końcowych.

Dodatkowo wskazano, że KRRiT powinna wyrazić Stanowisko określające, jaką formę należy uznać za wystarczającą dla wypełnienia obowiązku art. 43 ust. 3 pkt. 2 przez operatora do umieszczania w swojej ofercie informacji, że program ten jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozświeczną naziemną. Czy działanie polegające na umieszczeniu informacji opisanej w art. 43a ust. 3 pkt 2 w serwisie internetowym operatora oraz głównym cenniku usług telewizji wyczerpuje zakres opisanego obowiązku, czy też właściwa jest jeszcze inna forma? Jeśli tak to jaka?

Telekomunikacja Polska S.A. wskazuje, że problemem w praktyce rynkowej, jest kwestia formatu, w jakim nadawany jest program. Czy w sytuacji, gdy nadawca programu opisany w art. 43 ust. 1 ustawy, rozpowszechnia program w formacie SD naziemnie cyfrowo i jednocześnie rozpowszechnia go w formacie HD (na podstawie tej samej koncesji) może odmówić udzielenia zgody na jego rozprowadzenie w wersji HD, czy też nie?

Wskazano także uwagę na pojawiającą się praktykę w zakresie prób uzależniania przez nadawców objętych zasadą „must offer” udzielenia zgody na rozprowadzanie programu opisanego w art. 43 ust. 1 ustawy, od jego umieszczenia na określonej pozycji w EPG, dla którego to działania TP S.A. nie znajduje podstawy prawnej w ustawie o radiofonii i telewizji.

4. UPC Polska Sp. z o.o.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku spółka poinformowała, że programy objęte zasadą must-carry są rozprowadzane w każdym z pakietów, poza pakietami „premium”, których nabycie jest uzależnione od wcześniejszego nabycia pakietu, w którym programy te są dostępne.

Spółka wskazała, że wdrożenie stanowiska KRRiT z dnia 17 listopada 2011 roku wymagało znaczących nakładów finansowych.

UPC POLSKA Sp. z o.o. poinformowała, że nie napotkała na trudności z uzyskaniem zgód nadawców na rozprowadzanie programów must-carry.

Zasada w obecnym kształcie jest wystarczająca z punktu widzenia celów. Nadawcy powinni zostać zobligowani do pokrywania kosztów jakie operator byłby zmuszony ponieść, związanych z odbiorem i rozprowadzaniem sygnału tychże programów do abonentów.

Zdaniem operatora w ustawie powinna zostać uregulowana tzw. licencja ustawowa, przyznająca operatorom rozprowadzanie programów objętych zasadą must-carry także za pośrednictwem sieci internet, w taki sposób, by abonent miał do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym, w tym za pośrednictwem różnych urządzeń przenośnych. Zdaniem UPC POLSKA Sp. z o.o., przyczyniłoby się to do pełnej i efektywnej realizacji celów wskazanych w art. 43. Ust.3.

Zdaniem UPC POLSKA Sp. z o.o. podmioty rozprowadzające programy w internecie nie spełniają kryterium operatora, są podmiotami świadczącymi usługi drogą elektroniczną. Wobec tych podmiotów nie powinna obowiązywać zasada must-carry/must-offer.

Zasada must-carry nie powinna być rozszerzona o nowe funkcjonalności np. EPG.

Zdaniem UPC POLSKA Sp. z o.o. celem zagwarantowania równości wobec prawa obowiązkiem must-carry powinni być objęci wszyscy operatorzy rozprowadzający programy, bez względu na liczbę użytkowników końcowych.

5. Multimedia Polska S.A.

Pismem z dnia 29 sierpnia 2013 roku Spółka poinformowała, że w jej opinii za zasadną należy uznać opinię Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej z dnia 9 grudnia 2011 roku, według której stanowisko KRRiT z dnia 17 listopada 2011 roku stanowi nadinterpretację przepisów i nakłada na operatorów obowiązki szersze niż art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji.

Multimedia Polska S.A. poinformowała, że kierując się wolą współpracy z KRRiT oraz uznając społecznie istotną wagę argumentów stojącą za stanowiskiem KRRiT w sprawie interpretacji art. 43 ustawy, podjęto działania zmierzające do dostosowania oferty do wytycznych KRRiT.

Poinformowano, że w efekcie działań spośród ogólnej liczby 801861 usług tvk świadczonych przez Multimedia Polska S.A., 94,46% spełnia wymagania KRRiT.

W stosunku do 5,54% spółka podejmuje działania aby możliwie pilnie doprowadzić do pełnej dostępności programów wymienionych w art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji.

Multimedia Polska S.A. poinformowała także, że nie miała trudności w uzyskaniu zgody na rozprowadzanie programu.

Zasada must-carry powinna być utrzymana jedynie do podstawowych programów telewizji publicznej oraz głównych programów Polsat i TVN.

Nie dostrzega potrzeby rozszerzania zasady must-carry o dodatkowe funkcjonalności.

Zasada must-carry powinna dotyczyć wszystkich operatorów bez względu na liczbę użytkowników końcowych.

6. VECTRA S.A.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku operator poinformował, że w odniesieniu do oferty cyfrowej programy określone w art. 43. Dostępne są w każdym pakiecie.

W przypadku oferty analogowej operator poinformował, że jest w trakcie prac technicznych zmierzających do rozszerzenia dostępności programów Polsat, TVN, TV4 oraz TV Puls w niższych analogowych pakietach programowych w sieciach w Żychlinie, Gąbinie, Gostyninie, Dęblinie, Lidzbarku Welskim oraz Drobinie.

W wyjaśnieniach poinformowano, że proces dostosowawczy zakończy się w IV kwartale 2013 roku. Spowodowany jest modernizacją sieci, pracami ziemnymi, inwestycjami w sprzęt telekomunikacyjny. Po zakończeniu prac w w/w miejscowościach będzie możliwe uruchomienie dostępu do szybkiego internetu oraz telewizją cyfrową.

Operator nie miał trudności z zawieraniem umów.

Must-carry powinno być powiązane z must-offer i powinno dotyczyć wszystkich programów naziemnej TV cyfrowej.

Zasada powinna być rozszerzona – zdaniem operatora – na EPG, udzielenie praw na catch-up, startover, streaming/internet TV itp. Takie funkcjonalności operator może udostępnić ale często ma problem z pozyskaniem praw od nadawców.

Zasada powinna dotyczyć wszystkich operatorów bez względu na wielkość i technologię.

7. TOYA Sp. z o.o.

W piśmie z dnia 20 sierpnia 2013 roku spółka zadeklarowała, że realizuje obowiązek określony w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Poinformowano, że spółka nie miała problemów z podpisywaniem odpowiednich umów z nadawcami.

Spółka opowiada się za zniesieniem zasady must-carry. Według operatora rynek najlepiej reguluje działalność gospodarczą.

Na programy objęte zasadą must-carry powinien zostać nałożony obowiązek udostępniania programów jako „streaming na komputery i urządzenia mobilne”. W przypadku utrzymania zasady must-carry programy te powinny być dostępne powszechnie.

Zdaniem operatora zasada must-carry nie powinna obejmować rozwiązań technologicznych, a jedynie program.

Zdaniem spółki zasada must-carry powinna obejmować wszystkie podmioty bez żadnych wyjątków. Powołano się w tym przypadku na art. 32 Konstytucji.

8. INEA S.A.

W piśmie z dnia 5 września 2013 roku INEA S.A. poinformowała, że realizuje obowiązek określony w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Programy objęte zasadą must-carry są dostępne w najniższym pakiecie „Oszczędnym”.

Zdaniem spółki, KRRiT w stanowisku z dnia 17 listopada 2011 roku kreuje nową normę prawną, której nie da się wyprowadzić z obowiązujących przepisów nawet przy zastosowaniu wykładni funkcjonalnej czy systemowej.

INEA S.A. poinformowała, że realizuje obowiązek rozprowadzania i oferowania programów z art. 43. ust. 1. Podkreśliła, że w aktualnym stanie prawnym nie ma obowiązku oferowania tych programów w każdym pakiecie cenowym.

Spółka poinformowała, że nie miała problemów w uzyskaniu zgód nadawców na rozprowadzanie programów.

Zdaniem INEA S.A. utrzymywanie zasady transmisji obowiązkowej po uruchomieniu naziemnej telewizji cyfrowej jest nieuzasadnione.

INEA S.A. zwróciła uwagę, że w telewizji analogowej nie ma możliwości technicznych wprowadzenia EPG.

W przypadku utrzymania zasady transmisji obowiązkowej – zasada ta powinna dotyczyć wszystkich operatorów.

9. PETRUS POLSKA Sp. z o.o.

Pismem z dnia 7 sierpnia 2013 roku operator poinformował, że realizuje zasadę określoną w art. 43. Ust. 1.

Podmiot nie napotkał na trudności przy zawieraniu umów na rozprowadzanie programów.

Zdaniem operatora zasada must-carry w formie określonej w ustawie nie znajduje zastosowania w dobie naziemnej telewizji cyfrowej.

Operator stwierdził, że „rozwiązaniem mogłoby być wprowadzenie zasady must-offer, która nakłada obowiązek względem nadawców telewizyjnych, którzy będą wtedy zobowiązani udostępnić sygnał swojego kanału jedynie na życzenie operatora, które wówczas byłoby równocześnie życzeniem telewidza. Wówczas osobą decydującą - w głównej mierze – byłby sam abonent, który samodzielnie podejmowałby decyzję co do wyglądu jego oferty programowej”.

EPG zdaniem operatora jest standardem w dobie tv cyfrowej.

Zdaniem PETRUS POLSKA Sp. z o.o. - jeżeli zasada must-carry będzie utrzymana to powinna obejmować wszystkich operatorów.

10. PROMAX Sp. j.

Pismem z dnia 9 sierpnia 2013 roku PROMAX Sp. j. poinformowała, że zapewnia dostęp do programów określonych w art. 43. Ust. 1 „wszystkim abonentom zawierającym umowę o świadczenie usług”...”niemożliwe jest obecnie zawarcie umowy z PROMAX Sp. j. o świadczenie usługi rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych w pakiecie, który nie zawierałby wskazanych programów”.

PROMAX Sp. j. poinformowała, że nie ma problemów z pozyskaniem praw do reemisji programów . Ma problemy z pozyskaniem praw do reemisji utworów oraz przedmiotów praw pokrewnych, które zawarte są w tych programach. Zdaniem nadawca powinien je nieodpłatnie udostępnić PROMAX Sp. j..

Zasada must-carry jest zbędna. W przypadku utrzymania powinna być ograniczona do programów misyjnych nadawcy publicznego. Niecelowe jest także by o programach objętych zasadą decydowała KRRiT. Zmiana oferty programowej nakłada na operatora obowiązki, w tym umożliwienia abonentom odstąpienie od umowy, bez możliwości naliczenia opłat z tytułu udzielonych ulg.

Niecelowe jest rozszerzanie zasady must-carry np. o EPG.

Regulacje powinny być nakładane z zachowaniem zasady równości wobec prawa. Must-carry powinna być ograniczona do takich usług, które stanowią dla znacznej grupy odbiorców wyłączne źródło usługi.

11. SAT FILM Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. komandytowa

Pismem datowanym na 7 lipca 2013 roku (data wpływu 13 sierpnia 2013 roku) spółka poinformowała, że wywiązuje się z obowiązku określonego w art. 43. ust 1. ustawy o radiofonii i telewizji.

Spółka nie napotkała na problemy z podpisywaniem odpowiednich umów z nadawcami.

Zdaniem operatora utrzymywanie zasady must-carry jest bezcelowe w dobie telewizji cyfrowej. Ofertę operatorów powinien kształtować rynek.

Nie ma potrzeby rozszerzania zasady must carry o dodatkowe funkcjonalności typu EPG.

Jeżeli zasada must-carry zostanie zachowana to powinni nią być objęci wszyscy operatorzy niezależnie od wielkości.

VIII. Wyniki oceny realizacji transmisji obowiązkowej przez nadawców

Na prośbę KRRiT o nadesłanie odpowiedzi w sprawie oceny obowiązku transmisji obowiązkowej odpowiedziało 3 nadawców. Pytania do nadawców zostały zacytowane na str. 12.

1. Telewizja Puls Sp. z o.o.

Pismem z dnia 26 sierpnia 2013 roku Telewizja Puls Sp. z o.o. poinformowała, że zasada must-carry powinna zostać utrzymana w dotychczasowym kształcie. Powinna dotyczyć programów o charakterze uniwersalnym, co da gwarancję dostępu wszystkich obywateli do kanałów naziemnych od lat nadawanych analogowo. Są one skierowane do szerokiej widowni, a tym samym utrzymanie zasady must-carry w obecnym kształcie leży w interesie ogółu społeczeństwa.

Utrzymanie zasady wzmacni – zdaniem Telewizja Puls Sp. z o.o. – znaczenie multipleksów naziemnych. W 2012 roku 37,9% gospodarstw domowych korzystało z oferty platform satelitarnych, 32,6% korzystało z usług operatorów kablowych.

Telewizja Puls Sp. z o.o. poinformowała, że nie dostrzega potrzeby nakładania na programy objęte zasadą must-carry dodatkowych obowiązków i już obecnie nadawcy ponoszą duże obciążenia finansowe a ich oferta była już weryfikowana na etapie udzielania koncesji.

Zdaniem Telewizji Puls Sp. z o.o. programy objęte zasadą must-carry powinny mieć zagwarantowane pozycje EPG na dekodernach w ofertach cyfrowych. Pierwsze pozycje EPG powinny stanowić powtórzenie listy programów ustalonej na naziemnych multipleksach cyfrowych. Zagwarantowanie odpowiednich pozycji EPG pozwoli na realne wypełnianie obowiązku must-carry. Z uwagi na brak zapewnienia pozycji EPG brak jest równowagi pomiędzy obowiązkiem must-carry a must-offer. Operatorzy, zdaniem Telewizji Puls Sp. z o.o., poszerzają swoją ofertę programami must-carry i umieszczają program na wybranej przez siebie pozycji EPG, która w żaden sposób nie rekompensuje kosztów nadawców.

Według Telewizji Puls Sp. z o.o. obowiązek oferowania programów o statusie must-carry powinien dotyczyć bez wyjątku wszystkich operatorów, co leży to w interesie klientów operatorów.

W przypadku gdyby określona kategoria operatorów nie była objęta zasadą must-carry, to w stosunku do tych operatorów nie powinna obowiązywać także zasada must-offer i bezpłatnego przekazywania programów przez nadawców.

Zasada must-carry powinna zostać doprecyzowana. Przepisy powinny precyzyjnie wskazywać, że w tym przypadku nie chodzi o potencjalne oferowanie programu, a o jego rzeczywiste rozprowadzanie do wszystkich abonentów we wszystkich pakietach.

W ustawie powinny znaleźć się także przepisy umożliwiające nadawcy ograniczenie udostępniania programu ze względu na ograniczenia prawne nadawcy (brak licencji na treści audiowizualne na niektórych polach eksploatacji).

Zdaniem Telewizji Puls Sp. z o.o. należy doprecyzować, że zasada must-carry nie dotyczy internetu.

2. TVN S.A.

Pismem z dnia 20 września 2013 roku TVN S.A. poinformowała, że po uruchomieniu w Polsce rozpowszechniania telewizyjnego w systemie naziemnym cyfrowym instytucja transmisji obowiązkowej nie jest konieczna.

W ocenie TVN S.A. transmisja obowiązkowa była uzasadniona w okresie nadawania analogowego, w którym dostęp widzów do głównych programów nadawanych bez opłat mógł być utrudniony.

Wskazano, że transmisja obowiązkowa może być wprowadzona, jeżeli jest to niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, wyraźnie określonych przez państwo członkowskie a obowiązki te powinny być proporcjonalne i przejrzyste.

W przypadku uznania za uzasadnione utrzymania zasady transmisji obowiązkowej, TVN S.A. wnosi o utrzymanie jej w obecnym kształcie z niewielkimi modyfikacjami wynikającymi z dotychczasowych doświadczeń.

Instytucja transmisji obowiązkowej nie powinna, zdaniem TVN SA, być wykorzystywana do zakłócania konkurencji na rynku telewizyjnym, poprzez administracyjne promowanie z wykorzystaniem zasady transmisji obowiązkowej nowych programów, które są wprowadzane na rynek na podstawie koncesji udzielonej przez KRRiT.

Zakres programów objętych zasadą powinien być nadal określony w ustawie, a nie w sposób uznaniowy w drodze przepisów wykonawczych lub decyzji administracyjnych.

Zdaniem TVN SA od wprowadzenia nowego brzmienia art. 43 w związku z konwersją cyfrową, nie uległy zmianie okoliczności wskazane w nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji.

W przypadku utrzymania zasady transmisji obowiązkowej, operator rozprowadzający program powinien – zdaniem TVN SA – być zobowiązany do zapewnienia użytkownikowi końcowemu wszystkich funkcji dodatkowych i udogodnień w jakie nadawca wyposaża program.

TVN wskazał, że nakładanie na operatora obowiązku uzupełniania transmisji o dodatkowe elementy wykraczałoby poza ustawową definicję rozprowadzania i stanowiło nieuzasadnione dodatkowe obciążenie.

TVN S.A. za uzasadnione uznała stanowisko KRRiT z dnia 20 lipca 2013 roku w sprawie interpretacji art. 43. Ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, w którym wskazano, że obowiązek must-carry powinien być nakładany tylko na operatorów rozprowadzających programy telewizyjne do co najmniej 100 000 odbiorców.

TVN postuluje także, by art. 43. Ust. 1 został doprecyzowany, w sposób jednoznacznie wskazujący, że zasada transmisji obowiązkowej dotyczy tylko tych sieci, których operatorzy kontrolują lokalizację zakończeń sieci służących do odbioru rozprowadzanych programów, że względu na powszechną praktykę nabywania przez nadawców praw do utworów włączanych do programu na określone terytorium. Rozprowadzanie takich utworów w otwartym internecie mogłoby narazić nadawców na roszczenia dysponentów praw do utworów ze względu na umożliwienie eksploatacji utworu na obszarze nieobjętym licencją.

TVN SA zaproponował następujące brzmienie art. 43. Ust. 1:

Operator rozprowadzający program, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną w multipleksie, w sieci telekomunikacyjnej obsługującej do 100 000 zakończeń sieci oraz w systemie teleinformatycznym jest obowiązany do rozprowadzania programów "Telewizja Polska I", "Telewizja Polska II" i jednego regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 30 czerwca 2011 roku o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr 153, poz. 903) na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. W przypadku operatora rozprowadzającego programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozszewczego naziemnego lub rozszewczego satelitarnego obowiązek rozprowadzania regionalnego programu telewizyjnego dotyczy regionalnego programu telewizyjnego właściwego dla danego obszaru.

3. Telewizja Polsat Sp. z o.o.

Pismem z dnia 17 września 2013 roku Telewizja Polsat Sp. z o.o. poinformowała, że po przeprowadzonym procesie cyfryzacji zasada must-carry nie znajduje uzasadnienia

w przypadku nadawców prywatnych, ponieważ praktycznie każdy odbiorca ma dostęp do 18 programów (w następnym etapie do 22 programów) telewizyjnych bezpłatnie, czyli została zapewniona równość dostępu do telewizji bezpłatnej wszystkim obywatelom.

Telewizja Polsat Sp. z o.o. uważa, że najwłaściwszym rozwiązaniem byłoby objęcie zasadą must-carry programów telewizyjnych rozpowszechnianych drogą rozsyłczą naziemną w sposób cyfrowy przez nadawców finansowanych ze środków publicznych, na których został nałożony obowiązek realizowania misji publicznej. Telewizja Polsat Sp. z o.o. wskazała, że na polskim rynku takim nadawcą jest Telewizja Polska S.A., który posiada w ofercie naziemnej telewizji cyfrowej 9 programów o różnej tematyce zapewniającej dostęp do bardzo szerokiej oferty programowej. Oferta ta jest w stanie w całości spełnić wymagania idei dostępu społeczeństwa do programów misyjnych i podstawowej usługi telewizyjnej.

IX. Wyniki oceny realizacji transmisji obowiązkowej – klienci operatorów

Głos w dyskusji zabrało 479 klientów operatorów rozprowadzających programy telewizyjne. 10 głosów w dyskusji było nie na temat – zawierały np. hasła „jestem przeciwko abonamentowi”.

10 głosów nie uwzględniono ze względu na nadesłanie informacji po 31 października 2013 roku.

Na pytanie, czy chcieliby Państwo mieć możliwość samodzielnego tworzenia oferty programowej kupowanej od operatora - wybierania z oferty operatora jedynie niektórych programów, zamiast pakietów (TV „a la carte”) – za było 425 respondentów, 31 nie wypowiedziało się w tym zakresie, 2 było przeciw, 12 głosów nie zawierało odpowiedzi na pytanie.

256 respondentów zgłosiło problemy z odbiorem programów objętych zasadą must-carry. W tym 7 wskazało, że programy powinny być dostępne nieodpłatnie w internecie. 8 zgłoszeń dotyczyło np. informowano programy w pakiecie podstawowym nie są rozprowadzane w systemie cyfrowym, nie są dostępne w podstawowym pakiecie wszystkie programy dostępne naziemnie, brak w podstawowym pakiecie programów

w wersji HD Jeden z respondentów wskazał jako problem brak możliwości odbioru polskich programów za pomocą platform internetowych za granicą. Wskazywano na brak programu regionalnego TVP właściwego dla danego obszaru dostępnego za pomocą platformy satelitarnej, lub brak programów za darmo w podstawowym pakiecie. W 3 przypadkach (skarga na UPC Polska Sp. z o.o., 2 skargi na VECTRA S.A.) poinformowano, że operator nie rozprowadza programu „TVP INFO”. Należy zauważyć, że od 1 września 2013 roku TVP S.A. rozpowszechnia program TVP REGIONALNA, który to program zgodnie z art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji zastąpił program TVP INFO jako „regionalny program telewizyjny rozpowszechniany przez Telewizję Polską S.A.”

1 Respondent poinformował, że operator oferuje programy, „ale są wyłączone”.

1 Respondent poinformował, że operator nie oferuje programów określonych w art. 43. – nie podał jednak, który to operator.

Jeden respondent poinformował, że nie wie czy jego operator rozprowadza programy określone w art. 43.

Zgłoszono 220 wniosków w sprawie braku programów określonych w art. 43. ust. 1 w stosunku do podmiotów, co do których nie ma całkowitej pewności, że świadczona usługa podlega jurysdykcji określonej w ustawie o radiofonii i telewizji. Wnioski dotyczyły:

1. **NETWIZOR Sp. z o.o., usługa „Netvi” – (219 zgłoszeń).**
2. **Telekomunikacja Polska S.A. (Orange), usługa „Telewizja tu i tam” – (2 zgłoszenia).**
3. **Redefine Sp. z o.o., usługa IPLA – (1 zgłoszenie).**

Wobec oferty spółek NETWIZOR Sp. z o.o. i Telekomunikacja Polska S.A. (Orange) toczy się w KRRiT postępowanie wyjaśniające.

Nadawcy objęci zasadą must-offer odmówili w/w podmiotom udostępnienia programów informując, że operator prowadzi działalność w internecie a na to pole eksploatacji nadawcy nie posiadają praw.

Zgłoszono następujące problemy z dostępem do programów objętych zasadą transmisji obowiązkowej w najtańszych pakietach oferowanych przez operatorów:

1. **TOYA Sp. z o.o. w sieci w Pisz – zgłoszono brak TV4 i TV PULS w pakiecie socjalnym (najtańszym).**

2. **Telewizja Na Kartę SD** (ITI Neovision S.A. – obecnie CANAL+ CYFROWY S.A., usługa realizowana za pomocą urządzeń technicznych oferowanych przez Cyfrowy Dom Sp. z o.o.) – zgłoszono, że w najtańszym pakiecie brak TVP INFO, TV4, Polsat (7 skarg). Na uchybienia związane z ofertą zwracał uwagę także Prezes TVP S.A. Juliusz Braun w piśmie do Przewodniczącego KRRiT z dnia 30 lipca 2013 roku
3. **MULTIMEDIA POLSKA S.A.** w sieciach w Malborku, Wąbrzeźnie, Chrzanowie, Gdańsku, Łomży i Lublinie (2 skargi na sieć w Lublinie) zgłoszono brak w najtańszym pakiecie TV PULS, TV4, TVN, Polsat.
4. **PROMAX Sp. j.** w sieci w Ostrowie Wielkopolskim pakiet socjalny wycofany a dalej dostarczany niektórym klientom nie zawiera programów TVN, POLSAT, TV4, TV PULS oraz regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A.
5. **JARSAT Sp. z o.o.** w Gdańsku w pakiecie programowym „mini” brak programu TV PULS (2 skargi).

Operatorzy, na działania których, zwrócili uwagę respondenci zostali wezwani przez Dyrektora Departamentu Regulacji Biura KRRiT o nadesłanie wyjaśnień w związku z brakiem realizacji art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Odpowiedzi operatorów na wezwania wysłane na podstawie zgłoszonych skarg

PROMAX Sp. j. pismem z dnia 12 sierpnia 2013 roku została poinformowana, że wg informacji uzyskanych przez Departament Regulacji Biura KRRiT Przedsiębiorstwo PROMAX Sp. j. dostarcza klientom pakiet programowy tzw. socjalny (wycofany z aktualnej oferty, jednak w dalszym ciągu dostarczany klientom) niezawierający niektórych programów określonych w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji – wg informacji przekazanych przez klienta operatora w ofercie brakuje TVN, POLSAT, TV4, TV PULS, regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A.

W odpowiedzi na wezwanie o nadesłanie wyjaśnień, pismem z dnia 29 sierpnia 2013 roku, spółka poinformowała, że 1,3% abonentów stanowi grupa odbierająca pakiet „mini” (tzw. socjalny) wycofany z oferty w 2009 roku

W pakiecie „mini” spółka dostarcza w systemie analogowym TVP1, TVP2, TVP Info Poznań.

W celu realizacji obowiązku art. 43. ust. 1 PROMAX Sp. j w każdym oferowanym pakiecie – także „mini” – rozpoczęła udostępnianie w systemie DVB-C programów TVN, Polsat, TV Puls,

TV4. Programy są niekodowane i dostępne dla każdego abonenta dysponującego odbiornikiem telewizyjnym z tunerem DVB-C obsługującym standard MPEG-4. Spółka zapowiedziała, że w tym samym systemie udostępni także programy TVP1 i TVP Info (dostępne także analogowo).

Spółka dołączyła do odpowiedzi opinie prawną Kancelarii Prawnej Media sporządzonej dla Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej. W konkluzji opinii można przeczytać, że przepisy dotyczące must-carry nie odpowiadają wymogom określonym w dyrektywie o usłudze powszechnej oraz są sformułowane niejednoznacznie.

Spółka poinformowała, że ze względu na ograniczenia techniczne nie ma możliwości udostępniania w systemie analogowym w zakresie częstotliwości pakietu „mini” programów TVN, Polsat, TV4, TV Puls.

W związku z odpowiedzią operatora Departament Regulacji zwrócił się 5 września 2013 roku do Departamentu Prawnego o odpowiedź na pytanie czy oferowanie klientom w pakiecie najtańszym programów określonych w art. 43. ust. 1 częściowo w technologii analogowej, częściowo w technologii cyfrowej (DVB-C) stanowi realizację art. 43. ust. 1 ustawy oraz stanowiska KRRiT z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie interpretacji art. 43. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

W opinii z 25 października 2013 roku Departament Prawny Biura KRRiT wskazał, że ustawa nie określa standardu technicznego w jakim ma być rozprowadzany program, w związku z tym **„należy uznać, że operator rozprowadzający program wypełnia obowiązek must-carry poprzez emitowanie jednej części wymaganych programów w sposób cyfrowy, a drugiej części w sposób analogowy.”**

TOYA Sp. z o.o. została wezwana o nadesłanie wyjaśnień pismem z dnia 2 sierpnia 2013.

W odpowiedzi na wezwanie o wyjaśnienia TOYA Sp. z o.o. poinformowała, że najniższym oferowanym pakietem jest „Naziemny+” i jest oferowany jedynie w wersji cyfrowej.

Dla pewnej grupy odbiorców na mocy umowy z Piską Spółdzielnią Mieszkaniową operator rozprowadza w pakiecie „Socjalnym” w wersji analogowej TVP1, TVP2, TVP Info, TVP Polonia, TVN, Polsat. Operator nie ma umowy abonenckiej a programy są rozprowadzane zgodnie z umową ze spółdzielnią mieszkaniową.

Poinformowano, że wobec ograniczenia technologicznego spółka nie jest w stanie wprowadzić dwóch dodatkowych kanałów TV4 i TV Puls. Pakiet został stworzony kilkanaście lat temu kiedy wymogi art. 43. były inne.

Spółka poinformowała, że wkrótce wszystkim zaproponuje odbiór cyfrowej wersji pakietu znacznie poszerzonego.

2 września 2013 roku Toya Sp. z o.o. została wezwana do nadesłania dodatkowych wyjaśnień i nadesłania informacji o terminie dostosowania oferty programowej oferowanej mieszkańcom Piskiej Spółdzielni Mieszkaniowej do wymogów art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Pismem z dnia 8 października 2013 roku Toya Sp. z o.o. poinformowała, że w celu włączenia TV4 i TV Puls musiała dokonać uzgodnień z Piską Spółdzielnią Mieszkaniową oraz dokonać przeprojektowania sieci i stacji czołowej. Operator poinformował, że dostosuje ofertę do wymogów art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji najpóźniej do 15 grudnia 2013 roku.

Telewizja Na Kartę SD (CANAL+ CYFROWY S.A. operatorem usługi był ITI Neovision S.A., usługa realizowana za pomocą urządzeń technicznych oferowanych przez Cyfrowy Dom Sp. z o.o.)

CANAL+ CYFROWY S.A. pismem z dnia 2 sierpnia 2013 roku została wezwana do nadesłania wyjaśnień w sprawie braku w pakiecie najtańszym programów TVP INFO, TV4, Polsat.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2013 roku spółka poinformowała, że w pakiecie „Bez opłat” dostępnym w ofercie „Telewizja na kartę SD” istnieje możliwość odbioru wszystkich programów określonych w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji (załączono opis zawartości programowej pakietu „Bez Opłat” w ofercie „Telewizja na kartę SD”).

Z uwagi na ograniczenia techniczne uzyskanie dostępu do programu POLSAT w pakiecie „Bez opłat” jest możliwe po kontakcie użytkownika z Biurem Obsługi Klienta, o czym, użytkownicy są informowani w materiałach dotyczących oferty.

Tryb indywidualnej obsługi użytkownika spowodowany jest koniecznością zidentyfikowania konkretnej karty w celu wysłania uprawnień do odbioru w odpowiednim systemie CONAX

umożliwiającym odbiór programu POLSAT. Sposób udostępniania programu jest ograniczony specyfiką transmisji satelitarnej oraz działaniem zastosowanego systemu kodowania. Użyty w ofercie pre-paid system Conax o CAS ID 0b00 nie jest wspierany przez POLSAT. Wprowadzenie kanałów kodowanych systemem używanym przez Polsat systemem CAS ID 0b01 wymaga migracji kart dekodujących z jednego systemu do drugiego. Proces ten polega na zmianie domeny kryptograficznej kart poprzez uruchomienie innego zestawu kluczy i rekonfigurację karty. Migracja kart odbywa się w tempie, na który pozwala wydajność systemów operatora. W związku z powyższym do czasu zakończenia procesu, do włączenia uprawnień do odbioru programu Polsat konieczny jest kontakt użytkownika z BOK.

Departament Prawny stwierdził, że można przyjąć, że opisana forma oferowania programu POLSAT w usłudze „Telewizja na kartę SD” może zostać uznana za realizację obowiązku określonego w art. 43 ust.1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Pismo nie było złożone zgodnie z zasadami reprezentacji spółki.

23 września 2013 roku spółka została wezwana o nadesłanie pisma zgodnie z zasadami reprezentacji określonymi w KRS.

W dniu 26 września 2013 roku spółka złożyła pismo zgodnie z zasadami reprezentacji.

Multimedia Polska S.A. została wezwana o nadesłanie wyjaśnień w związku z brakiem realizacji art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji:

- 2 sierpnia 2013 roku w sieci w Malborku;
- 12 sierpnia 2013 roku w sieci w Chrzanowie;
- 13 sierpnia 2013 roku w sieci w Wąbrzeźnie;
- 2 września 2013 roku w sieci w Gdańsku;
- 5 września 2013 roku w sieci w Łomży;
- 13 listopada 2013 roku w sieci w Lublinie.

W wyjaśnieniach z dnia 10 grudnia 2013 r. Multimedia Polska S.A. poinformowała, że:

- w przypadku sieci telekomunikacyjnych zlokalizowanych w Lublinie, Malborku i Łomży spółka zastosowała rozwiązanie hybrydowe polegające na udostępnieniu abonentom każdego z pakietów pełnego zestawu programów dostępnych poprzez naziemną telewizję cyfrową w standardzie DVBT. Tym samym wszyscy abonenci – także wszyscy abonenci

najniższego pakietu – mają dostęp do następujących programów: TVP1, TVP, 2, Polsat, TVN, TV4, TV6, TV Puls, TVP Regionalna, TVP Info, TVP Polonia, TVP Kultura, TVN7, TVP Historia, ATM Rozrywka, TTV, Puls 2, Polsat Sport News, Polo TV, Eska TV, TV Trwam;

- w sieci telekomunikacyjnej w Chrzanowie po przeprowadzonej modernizacji programy wskazane w art. 43 ust. 1 są dostępne dla abonentów wszystkich pakietów;
- w sieci telekomunikacyjnej w Wąbrzeźnie spółka wdraża rozwiązanie hybrydowe;
- w sieci telekomunikacyjnej w Gdańsku spółka przeprowadza modernizację, polegającą na zastąpieniu programu Viva Polska programem TV Puls, co doprowadzi do realizacji art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Spółka planuje zakończenie modernizacji 7 stycznia 2014 r.

JARSAT Sp. z o.o. została wezwana o nadesłanie wyjaśnień w związku z brakiem realizacji art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji pismem z dnia 12 sierpnia 2013 roku

Spółka nie nadesłała wyjaśnień.

Wobec spółki zostanie wszczęta procedura mająca na celu wyegzekwowanie dostosowania oferty do wymogów ustawy.

X. Pozostałe głosy w dyskusji

Informacje nadesłali ESKA TV S.A., Netwizor Sp. z o.o., UPC Polska Sp. z o.o. oraz PIKE.

UPC Polska Sp. z o.o. powtórzyła swoją opinię nadesłaną w ramach odpowiedzi na wezwanie z art. 10. Ustawy o radiofonii i telewizji.

ESKA TV S.A. będąca operatorem teleinformatycznym na platformie eskago.pl poinformowała, że zasada must-carry powinna zostać utrzymana po wprowadzeniu naziemnej telewizji cyfrowej, jednak powinna dotyczyć liczących się na rynku podmiotów – satelitarnych platform cyfrowych oraz operatorów kablowych o liczbie odbiorców powyżej 20 000. Operatorzy działający w systemach IP TV lub Internet TV nie powinni być objęci tym obowiązkiem ze względu na brak licencji na rozpowszechnianie kontentu w internecie.

ESKA TV S.A. proponuje, by w zależności od rodzaju operatora zasadą must-carry objąć wszystkie programy rozpowszechniane w systemie DVB-T, ponieważ na multipleksach dostępne są programy realizujące cele leżące w interesie ogólnym, o którym mówi art. 31 dyrektywy o usłudze powszechnej.

Zdaniem ESKA TV S.A. naziemne nadawanie cyfrowe łączy się z ponoszeniem przez nadawców dużych nakładów finansowych tym samym objęcie zasadą must-carry rozpowszechnianych w ramach DVB-T programów ma uzasadnienie.

ESKA TV S.A. wskazała, że platformy satelitarne często blokują dostęp do platformy nadawcom DVB-T.

Netwizor sp. z o.o. – operator wykorzystujący technologię IPTV do rozprowadzania programów telewizyjnych, poinformowała, że ma znaczne trudności z uzyskaniem zgód na rozprowadzanie programów.

Według spółki:

- „TVN S.A. uchyla się od nieodpłatnego udostępnienia programu objętego obowiązkiem must-carry i podejmuje próby wyłudzenia ukrytego wynagrodzenia za rozprowadzanie programu przez Wnioskodawcę.”
- „Nadawca Polsat uchyla się od nieodpłatnego udostępnienia programu objętego obowiązkiem must-carry i usiłuje wyłudzić od Wnioskodawcy wynagrodzenie stosując sprzeczne z dobrymi obyczajami metody, których przykładami są zgłoszenie rzekomych naruszeń znaku towarowego do sądu powszechnego oraz naruszenie dóbr osobistych Wnioskodawcy wobec innych uczestników obrotu telekomunikacyjnego, takich, jak właściciel portalu Google Play”.
- „Nadawca Telewizja Polska uchyla się od nieodpłatnego udostępnienia programu objętego obowiązkiem must-carry, powołując się na rzekome wątpliwości natury prawnej, a nadto bezpodstawnie grozi zarządowi operatora odpowiedzialnością karną w wypadku rozprowadzania programu objętego obowiązkiem must-carry”.

Zdaniem Netwizor sp. z o.o., zasada must carry ta powinna zostać utrzymana i powinna obejmować wszystkie programy dostępne na multipleksach telewizji naziemnej. Programy objęte zasadą must carry powinny być dostępne w każdym oferowanym przez operatora pakiecie.

Według Netwizor sp. z o.o. operatorzy nie powinni zostać obciążeni nowymi obowiązkami wynikającymi z dodatkowych funkcjonalności. Implementacja niektórych rozwiązań przez operatorów może być znacznie utrudniona – zarówno pod kątem finansowym (znaczące koszty zakupu lub dostosowania infrastruktury), prawnym (konieczność zmiany lub zawierania nowych umów licencyjnych) jak i technicznym (konieczność zmiany posiadanej infrastruktury, konieczność wypracowania nowych rozwiązań technicznych). Zdaniem Netwizor sp. o. o., należy zastanowić się, czy możliwe jest wprowadzenie rozwiązania, które z jednej strony nie zobowiązywałoby operatorów do implementacji dodatkowych funkcjonalności, lecz z drugiej strony – ułatwiałoby im pozyskanie stosownych zgód nadawców w przypadku, gdy sami podejmą decyzję o implementacji takich rozwiązań. Netwizor sp. o.o. wskazał, że obowiązkiem must-carry tym powinni być objęci wszyscy operatorzy. Zasada must carry/must offer jest korzystna dla odbiorców i jej rozszerzanie pozytywnie wpłynie na zakres usług dostępnych odbiorcom. Gdyby spod zasady wyłączyć niektórych operatorów, wówczas ich klienci – odbiorcy – byłiby dyskryminowani w stosunku do klientów innych operatorów.

Polska Izba Komunikacji Elektronicznej w piśmie z dnia 4 września 2013 roku nadesłanym w związku z wezwaniem o nadesłanie wyjaśnień przez operatorów zrzeszonych w PIKE. Izba stwierdziła, że ustanowiony w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji obowiązek must-carry ogranicza się do obowiązku rozprowadzania wskazanych w ustawie programów, nie przesądzając o konieczności udostępniania tych programów we wszystkich pakietach ani o nieodpłatności rozprowadzania przez operatora programów must-carry abonentom. PIKE podkreśliła, że we wcześniejszych opiniach i konsultacjach zwracała uwagę, że stanowisko KRRiT stanowi nadinterpretację obowiązujących przepisów. Opinię tę – zdaniem PIKE – potwierdza wykładnia literalna oraz przebieg procesu legislacyjnego, w toku którego obowiązek taki został jednoznacznie uchylony.

W opinii PIKE wystarczającą jest realizacja obowiązku must-carry przez operatora poprzez:

- rozprowadzania i oferowanie programów: TVP1, TVP2 i TVP-regionalnego oraz Polsat, TVN, TV4 i TV Puls;
- zapewnienie powszechności dostępu do tych programów wszystkim abonentom zawierającym umowę o świadczenie usług telewizyjnych, w tym sensie, że niemożliwe jest

zawarcie z operatorem umowy o świadczenie usługi rozprowadzania programów w pakiecie, z pominięciem pakietu zawierającego powyższe programy;

- umieszczenie w swojej ofercie informacji, że programy te przeznaczone są do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozsiwczą naziemną.

PIKE poinformowała, że według posiadanej wiedzy operatorzy napotykają trudności z pozyskaniem od nadawców praw do reemitowania utworów oraz przedmiotów praw pokrewnych, które zawarte są w programach objętych zasadą must-carry. Według PIKE również one winny być objęte nieodpłatnie udzieloną licencją.

PIKE poinformowała, że po zakończeniu procesu cyfryzacji telewizji naziemnej, obowiązek określony w art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji powinien ulec likwidacji.

PIKE uznała za środek całkowicie nieproporcjonalny udzielenie KRRiT kompetencji do decydowania o katalogu programów, które winny być objęte zakresem obowiązku transmisji obowiązkowej, w tym cyklicznej aktualizacji listy programów objętych tym obowiązkiem.

Zdaniem PIKE, KRRiT zgłaszając taki pomysł nie zauważa obowiązków, które mogłyby powstać w związku z jego realizacją po stronie dostawców usług. Przy każdej zmianie oferty programowej, na zasadach określonych w ustawie Prawo telekomunikacyjne, nie tylko abonenci mogliby być uprawnieni do odstąpienia od umowy, lecz także przedsiębiorcy pozbawieni byłiby możliwości naliczenia opłat z tytułu udzielonych ulg.

PIKE zwróciło uwagę, że rozszerzony obowiązek must-carry o dodatkowe funkcjonalności (EPG) nie jest możliwy do zrealizowania ze względów technicznych przez operatorów rozprowadzających programy w technologii analogowej.

NETIA S.A. pismem z dnia 12 września 2013 roku NETIA S.A. poinformowała, że napotyka liczne problemy związane z realizacją obowiązku określonego w art. 43. ustawy o radiofonii i telewizji.

Spółka wskazała na wątpliwości, czy wystarczającym do wypełnienia obowiązku wynikającego z zasady must-carry jest udostępnianie abonentom programów określonych w art. 43. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wyłącznie w wersji technicznej HD lub

wyłącznie w wersji technicznej SD oraz czy konieczne jest rozprowadzanie programów w obu wersjach technicznych.

XI. Wnioski

W raporcie z realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji z 2011 roku, KRRiT wskazała i dalej podtrzymuje, że ustawodawca nałożył na Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji obowiązek oceny realizacji obowiązku transmisji obowiązkowej określonej w art. 43. ust. 1 nie dając narzędzi do realizacji tego obowiązku.

Jedynym narzędziem jaki pozostaje do dyspozycji Przewodniczącego jest art. 10. ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji, wskazujący, że Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od dostawcy usługi medialnej przedstawienia materiałów, dokumentów i udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania tego dostawcy z przepisami ustawy, warunkami koncesji lub wiążącymi go aktami samoregulacji.

Dla potrzeb oceny realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43. ust. 1 jest to narzędzie daleko niedoskonałe i wzbudzające wiele negatywnych emocji wśród osób reprezentujących podmioty poddawane ocenie.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji nie ma ustawowego upoważnienia do domagania się od nadawców raportowania w zakresie dostarczania przez ich programy „informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej”.

Zgodnie z art. 21. ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji jednostki publicznej radiofonii i telewizji opracowują corocznie w porozumieniu z Krajową Radą plany finansowo-programowe przedsięwzięć w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 21. ust. 1 i 1a, wymagających finansowania ze środków publicznych, z uwzględnieniem części kosztów funkcjonowania i rozwoju tych jednostek.

Sprawozdania z realizacji planów finansowo-programowych są corocznie przedkładane KRRiT.

Zadania określone w art. 21. ust. 1 i 1a to realizacja misji publicznej, oferowanie, na zasadach określonych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowanych programów i innych usług w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujących się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu.

NADAWCY

Nadawca publiczny

Zadanie dostarczania informacji realizowano w Telewizji Polskiej przede wszystkim poprzez nadawanie codziennych serwisów informacyjnych.

Zadanie to realizowały także audycje publicystyczne, dotyczące różnych zagadnień - od publicystyki politycznej, międzynarodowej, ekonomicznej, rolnej po religijną.

Obok publicystyki politycznej, szczególne miejsce w programach TVP S.A. zajmowała publicystyka społeczna, zwłaszcza w formie reportażu i magazynu interwencyjnego.

Ponadto na antenie TVP1 transmitowano najważniejsze wydarzenia państwowe i uroczystości religijne.

Wyróżniającym gatunkiem realizującym zadanie udostępniania dóbr kultury i sztuki w Telewizji Polskiej S.A. jest Teatr Telewizji. W 2012 roku zaprezentowano w programach TVP S.A. łącznie 62 przedstawienia teatralne (z tego w TVP1 33, pozostałe przedstawienia zaprezentowano w TVP Kultura programie nie objętym zasadą transmisji obowiązkowej).

Zadanie udostępniania dóbr kultury i sztuki było realizowane także przez nadawanie koncertów muzyki poważnej, opery, operetki i baletu.

TVP S.A. realizuje to zadanie także poprzez produkcję i promocję polskiego filmu.

Ważne miejsce w ofercie kulturalnej TVP S.A. zajmowały magazyny artystyczne i kulturalne, w których relacjonowane były najważniejsze wydarzenia kulturalne, promowani byli wyróżniający się artyści, analizowane nowe zjawiska w polskiej i światowej twórczości, przybliżane artystyczne dokonania i intelektualne tendencje w kulturze współczesnej.

Zadanie ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki realizowano w TVP S.A. poprzez prezentację dorobku różnych dziedzin wiedzy i dyscyplin badawczych. Oferta

edukacyjna obejmowała audycje adresowane do szerokiej widowni, ważną grupę widzów stanowią dzieci i młodzież.

Ważne miejsce w ofercie edukacyjnej TVP S.A. zajmowało poradnictwo specjalistyczne dotyczące różnych dziedzin życia codziennego, np.: porad prawnych, ochrony zdrowia, zdrowego stylu życia, opieki nad zwierzętami, ochrony środowiska naturalnego, zachowań proekologicznych itp. Szczególne miejsce zajmowała tu edukacja prozdrowotna.

Audycje prezentujące wydarzenia sportowe oraz służące promowaniu zdrowego stylu życia stanowiły ważny element programów TVP S.A. W TVP1 transmitowano spotkania reprezentacji Polski w piłce nożnej i zawody Pucharu Świata w skokach narciarskich. Oferta ta dopełniana była transmisjami wybranych dyscyplin (np. narciarstwo biegowe, piłka ręczna) w TVP2 oraz serwisem sportowym w TVP INFO.

Zadanie upowszechniania edukacji obywatelskiej realizowano na kilka sposobów m. in. poprzez dostępny na stronie TVP internetowy kanał TVP Parlament, prezentowanie problematyki związanej z integracją europejską, tworzenie i udostępnianie audycji edukacyjnych na użytek środowisk polonijnych oraz Polaków zamieszkałych za granicą.

Edukacja obywatelska to także problematyka związana z integracją europejską, obecna zarówno na antenach ogólnopolskich, jak i regionalnych TVP S.A.

Oznacza to, że większość audycji promujących edukację obywatelską – poza audycjami związanymi z integracją europejską – została przeniesiona z programów objętych zasadą must-carry na program rozpowszechniany w systemie teleinformatycznym.

Nadawcy koncesjonowani

W programach Polsat i TVN funkcje dostarczania informacji spełniały przede wszystkim wydania serwisów informacyjnych uzupełniane serwisami pogodowymi i sportowym.

W programie TV4 zadanie dostarczania informacji było realizowane przez innego rodzaju audycje niż codzienne serwisy informacyjne. Pod względem zawartości były to różnego rodzaju informatory oraz cotygodniowe podsumowania wydarzeń w kraju i na świecie.

W programie TV Puls informacja stanowiła ok. 3,6% czasu jego nadawania w 2012 roku i była obecna głównie w cotygodniowych magazynach dostarczających wiadomości z kraju i ze świata.

Nadawcy koncesjonowani realizowali funkcję udostępniania dóbr kultury i sztuki głównie poprzez nadawanie filmów fabularnych, filmów kinowych, filmów animowanych, filmów

telewizyjnych w tym telenowel. Istotną rolę w udostępnianiu dóbr kultury spełniało również udostępnianie i propagowanie muzyki, głównie muzyki rozrywkowej w tym transmisje festiwali i koncertów.

Zadanie ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki było realizowane w filmach i serialach dokumentalnych o różnorodnej tematyce - przyrodniczej, historycznej, audycjach popularnonaukowych, transmisjach i retransmisjach meczów, zawodów i imprez sportowych.

Upowszechnianie edukacji obywatelskiej było realizowane głównie w magazynach interwencyjnych w sferze podnoszenie świadomości obywatelskiej nt. funkcjonowania obywateli w państwie demokratycznym, ich praw i obowiązków.

Dodatkowo Departament Regulacji zwrócił się do TVP S.A., POLSAT Sp. z o.o., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o. o udzielenie odpowiedzi na pytania zacytowane na str. 12.

Na prośbę KRRiT odpowiedziało 3 nadawców – TELEWIZJA PULS Sp. z o.o., TVN S.A. i POLSAT Sp. z o.o.

1.

Telewizja Puls Sp. z o.o. – poinformowała, że zasada must-carry powinna zostać utrzymana w dotychczasowym kształcie. Zasada powinna dotyczyć programów o charakterze uniwersalnym.

TVN S.A. – poinformowała, że zasada powinna zostać zniesiona.

TVN S.A. wskazała, że w przypadku utrzymania zasady transmisji obowiązkowej, należy utrzymać ją w obecnym kształcie z niewielkimi modyfikacjami wynikającymi z dotychczasowych doświadczeń. Zakres programów objętych zasadą powinien być nadal określony w ustawie. Instytucja transmisji obowiązkowej nie powinna, zdaniem TVN SA, być wykorzystywana do zakłócania konkurencji na rynku telewizyjnym, poprzez administracyjne promowanie z wykorzystaniem zasady transmisji obowiązkowej nowych programów, które są wprowadzane na rynek na podstawie koncesji udzielonej przez KRRiT.

Polsat Sp. z o.o. poinformowała, że zasada must-carry nie powinna zostać zmodyfikowana - z zasady powinni zostać wyłączeni nadawcy komercyjni.

Telewizja Polsat Sp. z o.o. uważa, że najwłaściwszym rozwiązaniem byłoby objęcie zasadą must-carry programów telewizyjnych rozpowszechnianych drogą rozsiwczą naziemną w sposób cyfrowy przez nadawców finansowanych ze środków publicznych, na których został nałożony obowiązek realizowania misji publicznej.

2.

Telewizja Puls Sp. z o.o. opowiedziała się za rozszerzeniem zasady must-carry o dodatkowe funkcjonalności. Poinformowała, że programy objęte zasadą must-carry powinny mieć zagwarantowane pozycje EPG na dekodernach w ofertach cyfrowych. Pierwsze pozycje EPG powinny stanowić powtórzenie listy programów ustalonej na naziemnych multipleksach cyfrowych.

TVN S.A. poinformowała, że zasada nie powinna zostać rozszerzona. Zdaniem TVN S.A. operator rozprowadzający program powinien być zobowiązany do zapewnienia użytkownikowi końcowemu wszystkich funkcji dodatkowych i udogodnień w jakie nadawca wyposaża program. TVN wskazała, że nakładanie na operatora obowiązku uzupełniania transmisji o dodatkowe elementy wykraczałoby poza ustawową definicję rozprowadzania i stanowiło nieuzasadnione dodatkowe obciążenie.

Telewizja Polsat Sp. z o.o. nie wypowiedziała się na ten temat.

3.

Telewizja Puls Sp. z o.o. opowiedziała się za objęciem zasadą must-carry wszystkich operatorów. W przypadku gdyby określona kategoria operatorów nie była objęta zasadą must-carry, to w stosunku do tych operatorów nie powinna obowiązywać także zasada must-offer i bezpłatnego przekazywania programów przez nadawców. Zdaniem Telewizji Puls Sp. z o.o. należy doprecyzować, że zasada must-carry nie dotyczy internetu.

TVN S.A. uznała za uzasadnione stanowisko KRRiT z dnia 20 lipca 2013 roku w sprawie interpretacji art. 43. Ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, w którym wskazano, że obowiązek must-carry powinien być nakładany tylko na operatorów rozprowadzających programy telewizyjne do co najmniej 100 000 odbiorców.

Telewizja Polsat Sp. z o.o. nie wypowiedziała się na ten temat.

Operatorzy

O nadeślanie informacji o realizacji obowiązku must-carry w trybie art. 10 ustawy o radiofonii i telewizji zostały wezwane następujące podmioty: Cyfrowy Polsat (Cyfrowy Polsat S.A.); NC+ (ITI Neovision S.A., CANAL+ Cyfrowy S.A.); Telekomunikacja Polska S.A. (ORANGE); UPC POLSKA Sp. z o.o.; Multimedia Polska S.A.; VECTRA S.A.; TOYA Sp. z o.o.; INEA S.A.; PETRUS POLSKA Sp. z o.o.; PROMAX Sp. j.; SAT FILM Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. komandytowa.

Z przesłanych przez operatorów deklaracji wynika, że w większości realizują oni obowiązek rozprowadzania programów TVP1, TVP2, TVP Info, TV PULS, TV4, POLSAT i TVN zgodnie ze Stanowiskiem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie interpretacji art. 43. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Dwa podmioty poinformowały, że w pewnym zakresie mają problemy z realizacją nałożonych obowiązków.

1. Multimedia Polska S.A. poinformowała, że w stosunku do 5,54% spółka podejmuje działania aby możliwie pilnie doprowadzić do pełnej dostępności programów wymienionych w art. 43 ustawy.

Na brak realizacji obowiązku must-carry wskazali klienci operatora. Skargi dotyczyły oferty w sieciach w Malborku, Chrzanowie, Wąbrzeźnie, Gdańsku, Łomży i Lublina.

2. VECTRA S.A. poinformowała, że w przypadku oferty analogowej jest w trakcie prac technicznych zmierzających do rozszerzenia dostępności programów Polsat, TVN, TV4 oraz TV Puls w niższych analogowych pakietach programowych w sieciach w Żychlinie, Gąbinie, Gostyninie, Dęblinie, Lidzbarku Welskim oraz Drobinie. W wyjaśnieniach poinformowano, że proces dostosowawczy zakończy się w IV kwartale 2013 roku.

Należy także zwrócić uwagę na konieczność doprecyzowania przepisów dotyczących zasady must-carry w stosunku do podmiotów świadczących usługi rozprowadzania programów w systemie informatycznym.

Nadawcy zwracają uwagę, że nie mogą realizować zasady must-offer – określonej w art. 43a. ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji - ze względu na nieposiadanie praw do nadań audycji na tym polu eksploatacji.

Problem ten nasila się, coraz więcej podmiotów sygnalizuje zamiar rozpoczęcia działalności polegającej na rozprowadzaniu programów w systemie informatycznym – zarówno w sposób otwarty jak i zamknięty.

Na możliwość jego wystąpienia problemów związanych z rozprowadzaniem programów w omawiany sposób KRRiT zwracała uwagę w raporcie z 2011 roku, gdzie wskazano, że nowych przepisów must-carry/must-offer nie skorelowano ze zmianami w prawie autorskim. O ile ustawa o rtv stała się neutralna technologicznie, to ustawa prawo autorskie już takiej neutralności nie wykazuje.

Dodatkowo nadawcy wskazują, że nie mają obowiązku udostępniania programów w ramach obowiązku wynikającego z art. 43. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji, ze względu, że w art. 43. ust. 2 ustawy wskazane jest, że nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w ust. 1, nie może odmówić operatorowi rozprowadzającemu program **w sieci telekomunikacyjnej**, o której mowa w ust. 1, zgody na rozprowadzanie tego programu, natomiast podmioty, którym odmawiają prawa do reemisji chcą rozprowadzać te programy w systemie teleinformatycznym (internecie).

Sytuacja ta wymusiła na KRRiT wydanie w dniu 30 lipca 2013 r. stanowiska regulacyjnego w sprawie interpretacji art. 43 ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

KRRiT wskazała, że podczas interpretacji art. 43 i 43a urt należy brać pod uwagę zapis w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej: „ponadto, mając na uwadze pojawienie się nowych sposobów odbioru telewizji (np. IP TV, Internet TV) konieczne było objęcie obowiązkiem must carry nie tylko operatorów sieci kablowych i platform satelitarnych, ale także pozostałych podmiotów rozprowadzających program w sieciach telekomunikacyjnych”. Należy zatem uznać, iż zamiarem ustawodawcy było zaliczenie operatorów IP TV do grupy podmiotów, które mogą korzystać z uprawnień przewidzianych w art. 43a urt.

Art. 43 i 43a urt w obecnym brzmieniu zostały wprowadzone do urt w ramach implementacji art. 31 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej

praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej). Zgodnie z w/w dyrektywą „Państwa członkowskie mogą nakładać uzasadnione obowiązki transmisji obowiązkowej związane z nadawaniem określonych kanałów radiowych i telewizyjnych oraz usług uzupełniających, zwłaszcza usług ułatwiających odpowiedni dostęp niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, na przedsiębiorstwa, które podlegają ich jurysdykcji i zapewniają sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania wśród ogółu obywateli kanałów radiowych lub telewizyjnych, w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników końcowych takie sieci są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych. Takie obowiązki nakłada się jedynie wtedy, gdy są one niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, wyraźnie określonych przez każde państwo członkowskie; obowiązki te są proporcjonalne i przejrzyste”. Ponadto warto zwrócić uwagę, iż w art. 1 w/w dyrektywy, który określa jej przedmiot i zakres podkreśla się: „w ramach dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) niniejsza dyrektywa (2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku) dotyczy dostarczania sieci i usług łączności elektronicznej dla użytkowników końcowych. Celem jest zapewnienie dostępności w całej Wspólnocie publicznie dostępnych usług dobrej jakości poprzez skuteczną konkurencję i wybór, a także zajęcie się okolicznościami, w jakich rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych. Dyrektywa zawiera również przepisy dotyczące niektórych aspektów związanych z urządzeniami końcowym, w tym przepisy mające na celu ułatwienie dostępu niepełnosprawnym użytkownikom końcowym”. W związku z faktem, iż dyrektywa o usłudze powszechnej jest de facto konkretyzacją dyrektywy ramowej należy założyć, iż w przypadku, w którym ta pierwsza nie zawiera definicji legalnej danego pojęcia należy to pojęcie tłumaczyć zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie ramowej. Interpretacja ta wynika wprost również z pkt 5 preambuły do dyrektywy ramowej: „dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku Konwergencja sektorów telekomunikacji, mediów i technologii informacyjnych oznacza, iż wszelkie sieci i usługi związane z przekazywaniem informacji powinny zostać objęte jednolitymi unormowaniami prawnymi. Na takie ramy prawne składają się postanowienia niniejszej dyrektywy oraz czterech dyrektyw szczegółowych: dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa

o zezwoleniach), dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 roku dotyczącej przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym (zwane dalej "dyrektywami szczegółowymi"). (...) Oddzielenie unormowań dotyczących sposobów przekazywania informacji od unormowań dotyczących ich treści nie stoi jednak na przeszkodzie uwzględnianiu występujących pomiędzy nimi powiązań, w szczególności w celu zapewnienia pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej i ochrony konsumenta". Zgodnie art. 2 lit. a dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 roku w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) „sieć łączności elektronicznej oznacza systemy transmisyjne oraz, w stosownych przypadkach, urządzenia przełączające lub routingowe oraz inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów przewodowo, za pomocą radia, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych, w tym sieci satelitarnych, stacjonarnych (komutowanych i pakietowych, w tym Internetu) i naziemnych sieci przenośnych, elektrycznych systemów kablowych, w zakresie, w jakim są one wykorzystywane do przekazywania sygnałów, w sieciach nadawania radiowego i telewizyjnego oraz sieciach telewizji kablowej, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji”.

Jak wynika z powyższej analizy również na gruncie prawa unijnego przez sieć łączności elektronicznej rozumie się Internet. Ponadto KRRiT dokonała przeglądu ustawodawstw innych państw należących do Unii Europejskiej. Wiele państw europejskich uznało, że zasadę must carry, must offer stosuje się również wobec operatorów IP TV.

Obowiązek nadawców, o którym mowa w art. 43 ust. 2 urt jest wykonywany wobec operatorów rozprowadzających programy w sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem wynikającym z art. 43 ust. 1 urt. Jednocześnie realizacja obowiązku udostępnienia programu przez nadawcę będzie oceniana przez KRRiT z uwzględnieniem zasady nemo plus iuris ad

alium transferre potest quam ipse habet (tzn. nikt nie może przenieść na drugą osobę więcej praw, aniżeli sam posiada).

W stanowisku z dnia 30 lipca 2013 roku Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wyraziła również opinię *de lege ferenda*, iż byłoby wskazane aby nie nakładać obowiązku *must carry* na wszystkich operatorów, ale tylko na tych, którzy dostarczają swoją usługę co najmniej do 100.000 odbiorców. Poza objęciem zasadą *must carry* ustawowych programów nadawców publicznych należałoby także rozważyć odstąpienie od ustawowego określenia listy programów telewizyjnych do obowiązkowego rozprowadzania. Wybór programów objętych tą zasadą powinien być dokonywany przez organ regulacyjny po przeprowadzeniu odrębnego postępowania. Przywilej ten byłby przyznawany na czas określony, wystarczający do wypromowania nowego programu – 5 lat. Okres ten stanowi jednocześnie połowę czasu, na jaki wydana jest koncesja. Po tym okresie organ regulacyjny ponownie przeprowadzałby analizę zasadności nadania takiego statusu dotychczasowym lub nowym nadawcom, biorąc m.in. pod uwagę ofertę programową aktualnie dostępną dla odbiorców.

Należy zwrócić uwagę, że cytowane stanowisko z 30 lipca 2013 roku jest już drugim stanowiskiem w sprawie interpretacji art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji. Pierwsze, z dnia 17 listopada 2011 roku, dotyczyło problematyki związanej z praktyką oferowania przez operatorów pakietów o różnej zawartości programowej, a tym samym zróżnicowanych cenowo.

KRRiT wskazała, że art. 43. ust. 1 ustawy wskazuje, że operator „...jest obowiązany do rozprowadzania programów...”, co zdaniem KRRiT oznacza konieczność zapewnienia dostępności tych programów we wszystkich pakietach oferowanych przez operatora – zwłaszcza w podstawowym (najtańszym). Zdaniem KRRiT art. 43. ust. 1 ustawy należy rozpatrywać łącznie z art. 43a. ust. 3 pkt 1) ustawy wskazującym, że operator rozprowadzający program jest obowiązany rozprowadzać i oferować program, który został mu nieodpłatnie udostępniony. Oferowane przez operatorów powinny być zatem wszystkie programy wymienione w art. 43 ust. 1 ustawy, a ich nadawcy zgodnie z art. 43a ust. 1 ustawy zobowiązani są te programy operatorom udostępnić.

W związku z powyższym należy doprecyzować obowiązujące przepisy w ustawie o radiofonii i telewizji.

Przy utrzymaniu transmisji obowiązkowej w stosunku do operatorów korzystających z systemu teleinformatycznego (rozprowadzanie poprzez internet) do doprecyzowania w ustawie pozostaje kwestia rozprowadzania programu regionalnego rozpowszechnianego przez TVP S.A.. Obecnie operator taki powinien wprowadzić program „właściwy dla danego obszaru”. Przy systemie teleinformatycznym określenie obszaru jest problematyczne. „W przypadku operatora rozprowadzającego programy w systemie teleinformatycznym, sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsyłczego naziemnego, lub rozsyłczego satelitarnego obowiązek rozprowadzania regionalnego programu telewizyjnego dotyczy regionalnego programu telewizyjnego właściwego dla danego obszaru”.

W raporcie z 2011 roku KRRiT zwróciła uwagę, że ustawodawca powinien jasno wskazać gdzie w swojej ofercie operator ma umieszczać informację, że program jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozsyłczą naziemną. Czy mają to być informacje w ulotkach operatora reklamujących usługę? Czy też informacja na stronach www operatora?

Kwestia ta w dalszym ciągu wzbudza wątpliwości i powinna zostać doprecyzowana w ustawie.

W raporcie z 2011 roku KRRiT wskazywała, że przy obecnej na rynku praktyce pakietyzacji programów należy określić w ustawie, w którym pakiecie mają zostać umieszczone programy objęte obowiązkiem transmisji obowiązkowej. Najlepszym rozwiązaniem, byłoby przeniesienie zasady wypracowanej przez KRRiT w Stanowisku z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie interpretacji art. 43. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji - i określenie, że programy objęte transmisją obowiązkową mają być umieszczone w każdym pakiecie oraz czy obowiązek transmisji obowiązkowej jest powiązany z umieszczaniem przez

operatorów programów nim objętych np. w określonej kolejności lub na określonej pozycji w elektronicznym przewodniku po programach (EPG).

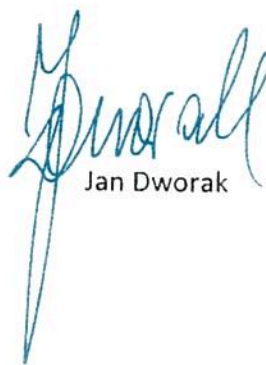
Problem jest w dalszym ciągu aktualny, a stanowisko KRRiT jest kontestowane m.in. przez Polską Izbę Komunikacji Elektronicznej, która wskazuje, że jest to nadinterpretacja w stosunku do przepisów ustawy.

Należy podkreślić, że pomimo zgłaszanych wniosków o weryfikację obowiązujących przepisów, sytuacja prawna zasady must-carry/must-offer określona w art. 43. ustawy o radiofonii i telewizji nie uległa zmianie od czasu przedłożenia ostatniego raportu Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Warszawa, dnia 19 grudnia 2013 roku

Przewodniczący

Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Jan Dworak